

SCOALA MODERNA

Casa Corpului Didactic Neamt
Anul XIII Nr. 4
2015

Calitate

Competitivitate

Distincție

Casa Corpului Didactic Neam

Publicație pentru dezvoltare profesională și managerială în educație

CUPRINS

<i>Domeniul</i>	<i>Articolul</i>	<i>Pagina</i>
Consilierea părinților	ARTA DE A FI PĂRINTE	2
Pedagogie	EVALUAREA CENTRATĂ PE COMPETENȚE	5
Considerații metodice	METAFORA TERAPEUTICĂ – MIJLOC DE DISCIPLINARE A ȘCOLARULUI MIC	8
	METODOLOGII ȘI MIJLOACE INSTRUCTIV – EDUCATIVE MODERNE	12
	ROLUL PROFESORULUI DE LIMBA ȘI LITERATURA ROMÂNĂ ÎN SOCIETATEA MODERNĂ	16
	PROCESUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT, CA RELAȚIE DE PREDARE - ÎNVĂȚARE – EVALUARE	19
Învățare interactivă	FIRMA DE EXERCITIU - DE LA MEDIUL VIRTUAL LA CEL REAL	22
Politici educaționale	EDUCAȚIA PENTRU DEZVOLTARE DURABILĂ - O DIMENSIUNE A EDUCAȚIEI PENTRU GENERAȚIILE CE VOR URMA	26
	FORMAREA CADRELOR DIDACTICE DIN PERSPECTIVA EDUCAȚIEI INTERCULTURALE	29
	STUDIUL: TRECEREA COPILULUI DE 2 – 3 ANI DIN MEDIUL FAMILIAL, ÎN MEDIUL INSTITUȚIONAL – GRĂDINIȚA	33
	VOCAȚIA PROFESIONALĂ, UN PAS SPRE ANTREPRENORIAL	35
	LICEUL TEHNOLOGIC ECONOMIC ADMINISTRATIV PIATRA NEAMȚ - DE LA CAMPANII LA PROIECT EDUCAȚIONAL	36
Psihopedagogie	IMPORTANȚA DEZVOLTĂRII GÂNDIRII CRITICE LA ELEVI	39
Activități extracurriculare	MINUNĂȚII DIN AȚĂ- croșetatul este o artă PROIECT EDUCATIV, pentru o nouă pasiune CROȘETATUL	42
Proiecte europene	FILIALA DIN SĂBĂOANI A C.C.D. NEAMȚ ÎȘI PREZINTĂ CENTRUL DE DOCUMENTARE ȘI INFORMARE	44

ARTA DE A FI PĂRINTE

Profesor Miluța Cristal
Școala Gimnazială "Nicu Albu" Piatra Neamț

În acest moment, la începutul secolului douăzeci și unu, cercetările ne aduc mai multe dovezi privind însușirile speciale ale copilăriei. Aceste însușiri îl descriu pe copil ca fiind cercetător al naturii, artist, poet, explorator și așa mai departe. Dar toate acestea, copilul, nu le va descoperi singur, ci cu ajutorul primilor dascăli din viața lui, și anume, părinții. Aceștia trebuie să-i sprijine pe copii încă din primii ani din viață să crească, să învețe, să-și urmeze interesele spontane și să facă descoperiri în mod independent.

Proaspeții părinți se confruntă cu multe lucruri nesigure. De aceea ei caută cele mai recente descoperiri și abordări științifice privind reguli de îndrumare și creștere ale copiilor lor. Ei conștientizează în fiecare clipă ce responsabilitate imensă au și că tot ce vor face va avea un impact imens asupra educației copiilor, dar nu întotdeauna dețin secretele de a-i îndruma pe calea dorită. De multe ori părinții, din cauza problemelor cotidiene, nu au calmul lăuntric de care au

nevoie copii și nici nu reușesc să-i învețe pe copii tot ce-i important și anume:

- să-i ajute să gândească corect
- să-i învețe să ia decizii
- să-i învețe limbajul succesului social
- să-i determine să asculte
- să-i facă să înțeleagă că viața este frumoasă dacă este trăită după reguli și principii sănătoase
- să-i deprindă încă de mici să participe la activitățile din familie
- să nu facă nimic în locul lor, mai ales când aceștia se aproprie de vârsta grădiniței
- să fie autoritari atunci când este nevoie și să-i laude atunci când fac lucruri și fapte bune.

Mai târziu, cei mai mulți părinți sunt preocupați de viitorul copiilor, lucru care afectează bunăstarea emoțională acestora din urmă. Astăzi întâlnim cazuri de copii care își fac griji cu privire la performanțele lor școlare încât au probleme de somn, dureri de cap și accese de anxietate, asta pentru că nici părinții și nici dascălii nu înțeleg că ei, copiii, își dezvoltă capacitățile în etape diferite ale vieții, iar școala cu

multitudinea de manuale, culegeri, reviste ce trebuiesc rezolvate dăunează sănătății copiilor.

Credem că stresul reprezintă doar o jumătate a problemelor. Copiii sunt privați de experiențele de care au nevoie ca să crească armonios: plimbări în natură, jocurile în aer liber și interacțiunea cu lumea naturală. Toată lumea este preocupată să-și pregătească copiii pentru cariera înalt tehnologizată încât nu le mai oferă experiențele de care au nevoie.

Deseori, îi auzim pe părinții copiilor mici cum îi încurajează pe aceștia spre a petrece intervale de timp tot mai mari la computer, la locurile de joacă amenajate în spații închise la jocuri video, jucării electronice și televizor, lucruri care îi țin pe copii în medii artificiale, iar legătura cu natura și mediul social ar putea să nu se mai dezvolte niciodată.

Am observat cum, la începutul preșcolarității, copiii vin la grădiniță fără să aibă deprinderi de bază formate: nu știu să folosească toaleta, nu folosesc apa și săpunul, nu

pot nici măcar să-și ridice singuri jucăria în cazul în care aceasta a căzut lângă ei. Acest lucru se datorează faptului că părinții sau bunicii au făcut totul pentru ei, crezând că așa le fac un mare bine. Cu timpul acești copii devin vulnerabili, anxioși, nu au încredere în ei și plâng la cele mai mici probleme din viața lor. Pentru a remedia aceste probleme din viața lor, ar trebui ca noi dascăli să avem discuții dese cu acești părinți, să-i învățăm cum să procedeze în anumite situații și să le arătăm unde și cum au greșit în educația copiilor.

Atunci când părinții înțeleg aceste lucruri, când au lângă ei un cadru diactic implicat ei fac adevărate parteneriate cu aceștia și împreună clădesc o pregătire și o educație serioasă a copiilor în viitor.

Unele studii vorbesc despre educația centrată pe copil (Jean Piaget, Maria Montessori). Adepții acestei perspective spun că pentru a-i ajuta pe copii să se dezvolte, trebuie să învățăm chiar de la ei ce trebuie să facem, acordând o atenție deosebită intereselor și simțămintelor spontane pe care le manifestă.

Copiii în general dovedesc un interes puternic față de sarcinile pe care le primesc de la părinți sau de la educatori, execută aceste sarcini cu mult entuziasm și concentrare și sunt foarte

fericiți și împăcați atunci când au reușit să ducă la îndeplinire misiunea primită. Din păcate, foarte puțini părinți înțeleg aceste lucruri și preferă să-i protejeze excesiv, să le îndeplinească toate dorințele fără să ceară nimic în schimb.

Adeseori, interesele copiilor, pot fi foarte diferite de cele ale adulților. Adulții își doresc din ce în ce mai mult ca, încă de la vârste fragede, micuții să învețe cifrele, literele sau să dobândească alte deprinderi relevante pentru viitorul lor academic. Copiii mici demonstrează însă pasiuni pentru alte activități cum ar fi: alergatul, desenul, jocul cu apa, jocul în natură. Entuziasmul copiilor pentru asemenea activități vine chiar din lăuntru lor și toate aceste lucruri îi vor conduce spre o dezvoltare armonioasă din toate punctele de vedere.

La intrarea în grădiniță întâlnim și foarte multe situații pozitive, privind comportamentul copiilor. Aceste comportamente ne arată cum au reușit unii părinți să-i dirijeze spre o educație corectă. Astfel copiii cei mai independenți, mai controlați și mai orientați spre îndeplinirea unor sarcini și reguli nu au părinți permisivi, care să le dea copiilor voie să facă numai ce vor ei. Ei sunt părinți care folosesc un ton autoritar și hotărât și care îmbină

întotdeauna controlul ferm cu dragostea și iubirea de care au copiii nevoie. În familie trebuie prețuită și promovată democrația de familie în care este respectată vocea fiecărui membru, inclusiv al celui mic.

O altă problemă actuală este aceea că mulți părinți fac greșeala de a cumpăra foarte multe jucării astfel încât copilul devine confuz, nu se mai concentrează asupra lor și nu mai există dorința pentru ele. Este indicat să sfătuim părinții să facă schimb de jucării cu prietenii sau vecinii, pentru ca ei, copiii, să nu se mai plictisească de ele. Cei care au prea multe jucării nu le prețuiesc, le distrug fără motiv, nu au interes să se joace cu ele și sunt convinși că vor primi una nouă indiferent dacă vor avea un comportament bun sau nu.

Așadar, ARTA DE A FI PĂRINTE este un subiect amplu care ar trebui expus pe mai multe pagini. Putem să conchidem spunând că a fi părinte este o misiune extrem de dificilă, dar că parteneriatele între dascăli și părinți aduc de cele mai multe ori mari beneficii în educația copiilor.

10 REGULI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

Vă recomand 10 reguli care trebuie să fie în atenția, deopotrivă, a părinților și educatoarelor în vederea educării copilului:

1. Să-ți iubești copilul.

2. Să-ți protejezi copilul.
3. Să fii bun exemplu pentru copilul tău.
4. Să te joci cu copilul tău.
5. Să lucrezi cu copilul tău.
6. Să lași copilul să dobândească singur experiențe de viață, chiar dacă suferă.
7. Să-i arăți copilului posibilitățile și limitele libertății umane.
8. Să-l înveți să fie ascultător.
9. Să aștepti de la copil numai aprecierile pe care le poate da, conform gradului de maturitate și propriei experiențe.
10. Să-i oferi copilului trăiri cu valoare de amintire, călătorii, excursii, vacanțe, spectacole, serbări de familie, manifestări sportive.

EVALUAREA CENTRATĂ PE COMPETENȚE

Profesor Asavei Nicoleta
Școala Gimnaziala nr 1 Bicz- Bicz

Conceptul de competență Cerințe ale evaluării pe bază de competențe

Conceptul de competență

În ultima perioadă se vorbește tot mai mult de o reorientare în domeniul evaluării, a educației în general. Aceste descoperiri vor revoluționa domeniul informațiilor, al transferului și stocării acestora, va reaseza educația care să ofere instrumentele orientării în această societate aflată într-o continuă schimbare.

Nu se mai vorbește despre achiziții, stocări ale informațiilor, verificarea modului în care elevii și-au însușit sau nu un conținut ci despre ce este capabil elevul de astăzi să facă cu acel conținut, cum reușește să aplice ceea ce a învățat.

Se vorbește din ce în ce mai mult despre educația cognitivă, educația operațiilor mentale. Astfel, scopul evaluării este altul. Rezultatele elevilor vor fi altele, elevul va reuși să se folosească în mod operativ de tot ceea ce a învățat în școală.

Putem afirma că proiectarea acestei educații

cognitive este dată și de cei „patru piloni ai cunoașterii”(J.Delors):

„a învăța să știi” - dobândirea instrumentelor cunoașterii, prin achiziția unor unități informaționale codificate, înțelegerea propriului mediu înconjurător, afirmarea plăcerii de a ști, a înțelege și a descoperi, a cerceta pe cont propriu, sporirea curiozității intelectuale, stimularea facultăților critice, încurajarea gândirii independente, înțelegerea progresului științific și a paradigmelor contemporane, stimularea interesului pentru diferitele arii de cunoaștere, căutarea la granița dintre discipline, însușirea modului cum trebuie construită învățarea, valorificarea experiențelor cognitive concrete, variate;

„a învăța să faci” - nu dobândirea doar a unei calificări profesionale, ci rezolvarea de probleme/situații/sarcini problematizate, cooperarea în cunoaștere și rezolvare, acumularea de variate experiențe cognitive, trecerea de la pricepere la competența cognitivă, aplicarea cu succes a cunoștințelor, trecerea de la

abilitați la competențe personalizate, complexe;

„a învăța să cunoști împreună cu ceilalți” -prin învingerea prejudecăților și cultivarea respectului față de valorile spirituale și modul de cunoaștere al celorlalți, crearea climatului de cooperare în dauna celui competițional, obținerea succesului de grup, rezolvarea de probleme prin cooperare;

„a învăța să fii” -prin echilibrarea dezvoltării spirituale-cognitive-afective-sociale-morale profesionale, afirmarea gândirii critice independente, luarea de decizii corespunzătoare și rationale.

Deprinderile cognitive, ca elemente de pornire în cunoaștere, țin mai ales de învățarea clasică, algoritmică și se formează prin exersare, demonstrare, explicare, aplicare de reguli. O dată formate, acestea sprijină afirmarea priceperilor și chiar a competențelor cognitive de procesare primară și secundară a informațiilor.

Priceperile cognitive indică posibilitățile demonstrate ale individului de a se orienta, a înțelege, a aplica o sarcină,

utilizând deprinderi anterior formate. Rolul lor este vizibil mai ales în dezvoltarea capacităților cognitive, impulsivitatea și competențelor.

Abilitățile cognitive fac trimiterea mai ales la latura aplicativă operațională a activității de cunoaștere, de procesare a informațiilor la "a ști cum să faci" să raționezi, să rezolvi, să utilizezi informațiile, conținuturile, instrumentele.

Capacitățile cognitive arată posibilitățile, condițiile psihologice, performanța în cunoaștere, demonstrabile prin fapte specifice. Capacitățile conferă personalității latura cognitiv-axiologică, instrumentală, dar și motivațional-atitudinală față de cunoaștere, superioară chiar aptitudinilor, care exprimă numai potențialitatea performanței, nu și fapta, dar utilizând deprinderi, priceperi, abilități (P. Popescu-Neveanu).

Competențele cognitive valorifică priceperi generale, specifice cunoașterii, de la debutul ei până la aplicarea, dezvoltarea ei, definind latura acțional strategică. Ele sunt deja capacitățile puse în aplicare, utilizate în rezolvarea diferitelor situații, în mod rațional și creativ, cu succes, în realizarea

cunoașterii la nivel superior, ca rezultat al exersării progresive și asupra mecanismelor și situațiilor tot mai complexe, oferind și garanția înaltului nivel rezolutiv.

Cerințe ale evaluării pe bază de competențe

În sistemul românesc de învățământ, evaluarea pe bază de competențe nu are rădăcini foarte stabile. În învățământul românesc se cere elaborarea acelor „socluri de competente” la nivelul personalității elevilor pe care să le formeze predarea și evaluarea de tip formativ.

Se vorbește foarte mult de sintagma „a ști”. Nu este de ajuns ca elevul să știe, să cunoască aspectele teoretice ale disciplinelor, să memoreze părți din conținuturi. Întrebarea este cum reușește să se folosească de ceea ce a învățat? Este vorba de „a ști să faci”.

După M. Manolescu, în școala, competențele își dezvoltă trei dimensiuni esențiale:

Competența permite un răspuns original într-o situație sau într-o categorie de situații. A dezvolta competențe în școală înseamnă a incita elevii să analizeze situații diverse, să găsească mai

multe răspunsuri diferite dar pertinente la rezolvarea unor probleme date. Abordarea pedagogică prin competențe deschide posibilități multiple de interpretare.

Competența necesită un răspuns eficace. În spatele acestei afirmații nu se află numai cerința răspunsului exact. Bineînțeles acest răspuns trebuie să aibă o anumită utilitate. A dezvolta competențe în școală este ceva mai mult decât a promova un anumit număr/cantitate de cunoștințe, înseamnă în primul rând a le da un sens, a le utiliza în viața cotidiană.

Competența se caracterizează fundamental printr-un răspuns integrat. Se vorbește acum despre mobilitate: răspunsul pe care-l dă elevul în situația dată necesită mobilitate, integrare într-un ansamblu de cunoștințe, de a ști, a face și de a ști să fie. Elevul nu va fi învățat să folosească cunoștințele sale într-un anumit domeniu, el va fi competent dacă va pune în interacțiune tot ceea ce a învățat pentru a construi o soluție originală și eficientă.

Evaluarea pe bază de competență reprezintă o preocupare viguroasă și conștientă a evaluării formative. Metaforic, se susține că singura competență pe care trebuie să o asigure școala elevilor săi, ar trebui să

rămană competența de a ști fiecare ce știe și ce nu știe încă, ajutați fiind de profesori.

Pentru a putea evalua cunoștințele, deprinderile sau competențele celor care învață, performanța prin care acestia le demonstrează trebuie să fie observabilă și măsurabilă.

Cand evaluează, profesorul trebuie să deducă, de fapt pe baza performanței observate, probabilitatea ca persoana evaluată să fi dezvoltat o anumită competență. Oricum, numai performanțele constatate pot fi evaluate și recunoscute ca atare, ceea ce reduce foarte mult aria de cuprindere, căci este mult mai ușor de proiectat și de realizat evaluarea unor cunoștințe punctuale, de complexitate mai ridicată sau mai scăzută, pentru a demonstra ce știu elevii.

Creșterea rolului și importanței competențelor-cheie implică o atentă reconsiderare a modului de evaluare a acestora, datorită creșterii mizei lor în educația formală. În toate țările europene se pune un accent special pe evaluarea curentă ca un puternic instrument de monitorizare a progresului individual al elevilor și pentru orientarea dezvoltării acestora. În concluzie, preocuparea pentru

utilizarea din ce în ce mai extinsă și mai eficientă a metodelor și a instrumentelor de evaluare cu scop formativ este în consonanță cu o altă tendință cu un caracter la fel de general și de pronunțat în ultimii ani, de a măsura cunoașterea individuală prin evaluarea performanțelor în raport de abilități, deprinderi și competențe.

Schimbarea de paradigmă educațională implică însă regândirea globală a întregului proces, precum și a relațiilor dintre participanții la proces. Profesorii nu mai furnizează cunoștințe pentru memorizare, ci sprijină elevii în procesul lor de construire a competențelor. Pe baza cunoștințelor și experiențelor dobândite anterior, aceștia predau noi cunoștințe specifice unor discipline de studiu, dar facilitează, de asemenea, deprinderile de gândire critică și creativă, precum și abilitățile de învățare, prin angajarea elevilor în activitățile desfășurate la clasă. Achiziția de competențe necesită implicarea din partea celui care învață. Rolul profesorului este de a facilita învățarea prin orientarea elevilor în eforturile lor de aplicare a cunoștințelor și deprinderilor în situații noi, astfel încât să devină persoane competente”(Eurydice

Study,Key Competencies,p 20).

În aceste condiții, evaluarea competențelor dobândite constituie din ce în ce mai mult un element cheie, de care depinde în mare măsură succesul achizițiilor ulterioare.

BIBLIOGRAFIE:

- 1,JOIȚA, Elena, *Educația cognitivă. Fundamente. Metodologie*, Iași: Editura Polirom,2002
- 2.STOICA, Adrian,MIHAIL Roxana, 2007, *Evaluarea educationala-Inovatii si perspective*. București: Editura Humanitas,2007.
3. OPREA, Crenguța, *Noi perspective în evaluarea școlară în viziunea pedagogiei interactive*, cap. 7, „Teoria evaluării”

METAFORA TERAPEUTICĂ – MIJLOC DE DISCIPLINARE A ȘCOLARULUI MIC

Profesor înv. primar , Paraschiva Ciaușu
Școala Gimnazială Nr.1 Pildești

1. Orientări teoretice asupra metaforei terapeutice

Metaforele sunt recunoscute drept elemente esențiale ale artei comunicării terapeutice eficiente. Metafora și simbolul au fost folosite cu mii de ani în urmă în procesele de vindecare. În zilele noastre, chiar medici cu pregătire tradițională folosesc metafora și imaginația în tratarea pacienților suferinzi de cancer și alte diverse boli. Mult timp metafora a fost considerată o simplă figură de stil inadecvată descrierii realiste a experiențelor. Mulți cognitiști, lingviști și filozofi recunosc astăzi ca *“În toate aspectele vieții...”* ne definim realitatea în termeni metaforici și apoi pornim la acțiune pe baza respectivelor metafore. Trasăm interferențe, stabilim scopuri, ne luăm angajamente și executăm planuri, toate acestea pe baza felului în care ne structurăm experiențele conștient și inconștient prin intermediul metaforelor. În

lucrarea *Cum să te vindeci cu o poveste* scrisă de Paola Santagostino, este prezentată metodologia prin care i se cere pacientului/clientului să “inventeze” chiar el un basm, să-l creeze pe moment. Și tocmai aceasta creație personală și originală a imaginarii unui subiect într-un anumit moment permite surprinderea unor elemente simbolice care descriu procesele interioare ale povestitorului, dificultățile lui, conflictele, tulburările de ordin fizic, punctele de forță și potențialitățile latente și să facă din toate acestea un instrument utilizabil în cursul psihoterapiei. Pentru utilizarea “băsmuirii” ca instrument de rezolvarea problemelor este nevoie de basme care se termină cu bine și care conțin trei momente fundamentale: prezentarea unei probleme, elaborarea, soluția

Basmul cu mesaj terapeutic nu este o lecție de învățat prin constrângere. Este nevoie de un timp de gândire și de “așezare” a sensului vindecător, care este mai

aproape de vis și de subconștient decât de raționalitate. El poate “pluti” un timp în mintea copilului, fără să capete de la început rădăcini. Ritmul de “în rădăcinare” variază de la copil la copil, în funcție de complexul emoțional implicat. Cel mai important lucru este că pacientul are capacitatea internă de a se expune acestui mesaj, de a-l înțelege în ritmul său propriu și în același timp este incapabil să reziste influenței pe care mesajul o are asupra lui. Pacientul poate fi încurajat să inventeze el însuși un basm.

Ca să fie eficient în aplicarea tehnicii basmului cu mesaj vindecător, terapeutul trebuie să aibă câteva calități: să fie în mod echilibrat creativ, intuitiv, cu o capacitate empatică excelentă descoperire și să simtă farmecul basmului, să se centreze pe pacient, să fie un bun observator al realității și să nu se grăbească. Notele de la sfârșitul basmelor marcate cu asterix semnaleză necesitatea modificării titlului și a personajului principal în

funcție de sexul pacientului. Alte modificări rămân la latitudinea terapeutului.

Nu pot compara copilul cu eroul din basm în mod direct, dar fac în așa fel încât ca datele lor să coincidă. Cu cât copilul este mai mic, cu atât această coincidență are o influență mai mare. Dar cum să spui povești care să capteze copilul în mod eficient? Unde să găsești materialele sau sursele pentru a crea povești adecvate? Pâna de curând singurul răspuns la aceste întrebări mi l-a oferit opționalul de literatură pentru copii pe care l-am numit „Educație prin literatură” și care viza și disciplinarea copiilor cu probleme comportamentale. Am selectat din diversitatea de povești pe acelea pe baza cărora să se poată crea metafore terapeutice pline de sens. În ultimul timp am descoperit eficiența metaforei în cazul aplicării acesteia elevilor în general și unui elev cu ADHD în special. Astfel, încerc să adaug vocației de învățător un nou apelativ: „terapeut” alături de altele care se vehiculează: „dascăl”, „apostol”, „artist”, „maestru”, „diagnostician”, manager educațional.

Un copil este un om în devenire. De felul cum își începe viața în mijlocul colectivității depinde viitorul său. Etichetările negative au un efect deosebit asupra

personalității sale, se schimbă, nu progresează, nu-și formează sentimentul siguranței, al încrederii în sine. Experiența acumulată la catedră mă determină ca, problemele care apar, să le privesc cu mai multă seriozitate, căutând rezolvări mai simple, apelând la metode noi de învățare, bazându-mă pe experiențe asemănătoare și încercând să transform un eșec, o nereușită în succes. Am dobândit mai multă înțelegere față de cei din jur, gândesc mai mult înainte de a lua o hotărâre.

Alături de sensibilitate și capacitate de empatie, dragostea pentru copil, obiectivitatea, o bună autocunoaștere, o corectă cunoaștere a subiectului educației, reflecției asupra căilor de sporire a calității muncii la catedră și asupra posibilității evitării stărilor conflictuale mă ajută să asigur eficiența actului instructiv-educativ.

Perfecționarea parteneriatului învățător-elev, în sensul instalării în clasă a unui climat favorabil cooperării, poate crea terenul propice unui învățământ eficient, care să dezvolte responsabilitatea, creativitatea, inițiativa.

2. Modalități de folosire a metaforei terapeutice în scopul disciplinării

Erickson a descoperit, în timpul terapiilor, că atunci când se spun astfel de povestiri se ocolește rezistența. Atunci când povestești metafora terapeutică, sădești o sămânță. Unele metafore dau roade imediat, altele, mai târziu. Reală frumusețe a metaforelor terapeutice constă în capacitatea lor de a acționa într-o manieră indirectă și discretă în mod profund și durabil în sensul schimbării. Cu ajutorul metaforelor, copilul poate să-și corecteze comportamentul.

Basmul îi duce pe copii de mâna spre ieșirea din aceste situații îngrozitoare. Tocmai în asta rezidă valoarea basmului: în capacitatea lui de a prezenta în termeni imaginari, așadar ușor de înțeles pentru copil, o situație dramatică de conflict grav, de posibilă tragedie, și de a indica o cale de ieșire din această situație. Basmul ne prezintă problema și soluția problemei, toate acestea în singurul limbaj accesibil unui copil- cel al fanteziei. *Basmele sunt pline de copii:* copii abandonati în pădure, copii chinuți de maștere crude, copii care nu sunt iubiți, copii nedoriți, copii rătăciți ... Copiii din basme nu respectă niciodată interdicțiile: deschid toate ușile care ar trebui să rămână încuiate, se abat de la toate drumurile pe care ar

fi trebuit să meargă, se duc totdeauna exact unde n-ar trebui să se ducă. În felul acesta basmele îi vorbesc unui copil despre problemele cu care se confruntă zilnic: abandonul, lipsa de iubire, singuratatea, neascultarea, frica ...

Când într-o zi și-a supărat colegii poreclindu-i și învățându-i și pe alții să se ia după el, le-am spus povestea „Câinele și pisica”, apoi i-am întrebat:

” - Suferiți de pe urma unui copil neastâmpărat ?..... Iertați-l, ca să nu fim toți ca el !

-Dar găurile?.....Mi-au răspuns copiii în cor(Cuiete, de Pop Simion) ”

M-am bazat pe preferința lui pentru povești și pe creativitatea lui în ceea ce privește schimbarea finalului unui basm, preferința pentru un personaj sau altul, fie el negativ sau pozitiv și i-am sugerat că singur are puterea să-și schimbe comportamentul. M-a privit mirat și m-a întrebat cum s-o facă? I-am spus că răspunsul nu-l găsește așa ușor. Trebuie mai întâi să-și dorească să schimbe ceva din comportamentul lui.

Încă din clasa I se asemena cu iedul cel mare și-mi spunea ca nu crede că va fi vreodată iedul cel mic, pentru că el este un copil rău, nimeni nu are ce-i face, nici poliția. L-am întrebat dacă își dorește să fie precum iedul cel mic și mi-a

zis că da.....I-am spus că nu trebuie decât să se comporte ca un copil de vârsta lui. Adică mare și mai responsabil decât cu un an în urmă și va reuși.

a) Structura basmului

Pentru a putea folosi aceasta metodă am ținut cont de cele trei faze fundamentale ale unui basm:

- **Începutul basmului** (basmul începe prezentând un număr de personaje și o situație de echilibru (echilibru care, de obicei, își arată deja caracterul precar).

- **Criza** (este faza centrală a basmului, în care problema ce constituie miezul poveștii e prezentată cât se poate de clar.

Se precizează:

- cine este protagonistul/a

- care e problema de rezolvat

- cine sunt aliații pe care se poate conta

- cine sunt dusmanii împotriva cărora trebuie să se lupte

- **Încheierea** - Basmul se încheie cu „și au trăit fericiți...”, ilustrând un nou echilibru, mai stabil și mai aducător de satisfacții decât cel din deschidere. Basmele pot fi înțelese, în sensul acesta, ca niște parcursuri de trecere de la un anumit tip de echilibru, devenit instabil, la un nou echilibru, temporar mai stabil.

b) Personajele basmului

În ceea ce privește personajele basmului și funcția lor în ansamblul povestirii, acestea sunt împărțite în trei categorii:

- **Protagonistul:** cel/cea care trebuie să savârșească o ispravă;

- **Aliații:** persoane, animale sau obiecte mai mult sau mai puțin vrăjite, care îl ajută pe protagonist la realizarea faptelor sale

- **Inamicii:** persoane, obiecte, dificultăți și circumstanțe care constituie obstacole în calea realizării performanței protagonistului.

Având o clasă alcătuită din mai mulți băieți, am propus opționale precum: „Educație prin literatură”, „Micii artiști”, „Pe aripile muzicii”, prin care să-i disciplinez și să le dezvolt deprinderea de citi cărți, în condițiile în care calculatorul ocupă tot mai mult teren și în acest domeniu, de a cânta și de a-și cultiva simțul artistic, iubindu-și portul și tradiția. Încă din clasa I mi-am învățat copiii să asculte povești spuse de mine, în timp ce desenează sau lucrează la ora de abilități practice. Am ales „Cartea cu jucării”, scrisă de Tudor Arghezi. Această carte mi se pare un ghid veritabil de educare a copiilor în familie. Alegeam din timp poveștile, în ton cu năzbâtiile pe care le făceau în săptămâna respectivă. Nu era nimic forțat sau impus:

"Vreau să vă spun o poveste despre ... (un iepuraș\ o prințesă\ un băiat etc.) Mă interesează dacă o să vă placă". Sau: "Am găsit câteva povești frumoase, care parcă vă mângâie sufletul și vă ajută să vă simțiți mai bine". Sau: "Știu că vă plac poveștile frumoase. Am să vă spun câteva. Voi să mă ajuți să o alegem pe cea mai frumoasă." Povestea era așteptată cu interes de copii iar eu observam modificările părerii pe care copilul o are despre sine, sau schimbarea comportamentului său.

Anul acesta, în clasa a IV-a elevii au ales ca optional „*Bucuria de a scrie compuneri*”. Le-am sugerat , mai întâi să schimbe finalul,

sau ce nu le-a plăcut din acțiune, apoi să-și inventeze singuri o poveste care să-i reprezinte.

Le-am spus eu prima povestea cu fata căreia îi plăcea să citească, să cânte , să meargă la școală , să învețe și care a ajuns învățătoare.....

M-am raportat permanent la cei pe care îi educ, stabilind relații de cooperare cu părinții acestora, atât în clasă cât și în afara clasei. Am plecat de la ideea că fiecare copil este unic în felul său și are nevoie de ajutor pentru a se adapta vieții. În această privință toți copiii sunt speciali și pun accentul pe nevoile individuale, pe flexibilitatea

programelor de studii și responsabilitatea comună pentru toți elevii.

Bibliografie:

1. DAFINOIU, Ion, *Elemente de psihoterapie integrativă*, Iași :Editura Polirom, 2001.
2. DAFINOIU, Ion, VARGHA, Jenő-László, *„Psihoterapii scurte*, Iași :Editura Polirom, 2005.
3. FILIPOI, Sempronia, *Basmе terapeutice pentru copii și părinți*, Cluj-Napoca: Fundația Culturală Forum, 1998
4. SANTAGOSTINO, Paola, *Cum sa te vindeci cu o poveste*, București: Editura Humanitas,2008.

METODOLOGII ȘI MIJLOACE INSTRUCTIV – EDUCATIVE MODERNE

Profesor .înv.primar Ciurdea Elena Livia
Școala Gimnazială „Vasile Alecsandri”, Roman, jud. Neamț

Metodologia didactică desemnează fie combinația mai multor metode prin care se realizează efectiv actul educativ, fie „teoria care sudează între ele aceste metode, o anumită concepție pedagogică, proprie epocii și școlii” (I. Cerghit, 1982). Este „teorie și practica metodelor de învățământ, știința care se ocupă cu definirea, clasificarea și valorificarea sistemului metodelor de învățământ, bazate pe o concepție unitară despre actul predării și învățării, pe principiile și legile care stau la baza acesteia” (M. Ionescu, V. Chiș, 2001, p.127).

Diversificarea situațiilor de instruire a dus, în timp, la diversificarea metodologiei didactice. „Școala de astăzi se declară în favoarea diversificării și flexibilizării metodologiei de instruire” (I. Cerghit, 2001, p.64), ceea ce conduce la extinderea ariei problematice a domeniului. Criteriile de clasificare sunt numeroase și autori diferiți adoptă una sau alta dintre variante. Le voi enumera pe cele mai frecvent citate în lucrările de didactică

reprezentative (M. Ionescu, V. Chiș, 2001).

Pedagogii au fost preocupați permanent de perfecționarea metodologiei didactice, din rațiuni dictate în primul rând de evoluția societății. Termenul „perfecționare” desemnează mai multe aspecte: reconsiderarea metodelor tradiționale și adaptarea lor în raport cu „atributele (tot dinamice - n.n.) specificității populației școlarizate” (O. I. Pânișoara, 2001, p.103), preluarea unor metode din alte domenii și adaptarea lor la specificul educaționalului, conceperea unor metode noi de instruire-educare. Evident că acest efort este eficient doar din perspectiva abordărilor sistemice a elementelor procesului instructiv-educativ.

Perfecționarea metodologiei didactice trebuie să fie realizată, mai ales, respectându-se principiile didactice. Individualizarea și diferențierea, activizarea și participarea/implicarea conștientă în învățare (care trebuie să devină autoînvățare) sunt criterii care nu pot fi eludate.

Activizarea este o tendință dominantă în procesul de perfecționare metodologică. Ea reprezintă „o suită de acțiuni de instruire/autoinstruire, de dezvoltare și modelare a personalității lor (celor care învață - n.n.) prin stimularea și dirijarea metodică a activității pe care o desfășoară” (M. Ionescu, V. Chiș, 2001, p.135). Aceste acțiuni vizează:

- stimularea și cultivarea interesului pentru cunoaștere;
- valorificarea inteligenței celor care învață (și a celorlalte funcții psihice implicate în învățare), prin efort propriu;
- formarea și exersarea capacităților de însușire a cunoștințelor;
- formarea și exersarea abilităților de orientare autonomă în probleme practice;
- cultivarea spiritului investigativ.

Dintre metodele activizatoare bazate pe interacțiune educațională, enumerăm: *brainstorming* (metoda asaltului de idei), *tehnica electronică de brainstorming*, *brainstorming-ul personal*,

reuniunea Phillips 66, controversa creativă, tehnica focus grup, ascultarea interactivă, tehnica „acvariului” (fishbowl) și rezolvarea creativă de probleme (problem Solving) - varianta „rezolvării de probleme” (I. Pânișoara).

Brainstorming-ul (sesiunea de brainstorming) presupune: reunirea unui grup preferabil eterogen de 5-12 persoane care timp de o oră dezvoltă cât mai multe idei pe o temă. Ideile pot fi emise în trei maniere:

a) calea progresiv-liniară (ideea evoluează prin completarea ei până la „soluția” problemei);

b) ideea se obține prin analogie sau prin apariția unei idei noi, opuse celei inițiale;

c) o cale mixtă: ideea poate dezvolta simultan soluții complementare și soluții opuse ei.

O „perioada de incubare” (reflecție, evoluare, selecție a ideilor și soluțiilor). Grupul evaluator poate fi compus din aceleași persoane care au emis ideile sau din alte persoane. Este favorizată, astfel, dezvoltarea gândirii critice. Sesiunea de brainstorming trebuie să respecte câteva reguli: toate ideile sunt „cunoștințe”, nici o sugestie nu se critică, membrii grupului vor fi încurajați să construiască pe căile altora, ideea-finală este „produsul” întregului grup. Toți membrii grupului

participă la discuții. Calitatea e mai importantă decât cantitatea.

Brainstorming-ul personal presupune reunirea unui grup de 15 persoane care se împarte în 3 grupuri de câte 5 persoane. O problemă majoră se divide în 3 cazuri de discutat. Fiecare grup își propune un caz (sau își alege fiecare grup câte unul). În prima etapă grupurile realizează un brainstorming tradițional. Apoi grupul 1 se oprește și se divide în 2 subgrupuri care se distribuie în celelalte grupuri de câte 5 membri (grupuri care fac în continuare brainstorming tradițional). Membrii grupului 1 continuă personal sarcina. Se continuă astfel: grupul 2 este divizat, apoi grupul 3. Se realizează, astfel, posibilitatea unei asociații largi de idei dar și dezvoltarea unei perioade de incubare a ideilor, restructurarea perspectivelor, sistematizare etc.

Reuniunea Phillips 66 este o metodă de tip brainstorming care implică un număr mai mare de participanți (30-36 de persoane grupate câte 6). Metoda este utilă în educarea adulților. Grupurile sunt conduse de un moderator și își desfășoară activitatea pe 3 coordonate: pregătirea, desfășurarea și valorificarea producției de idei. Reuniunea se întinde pe două ore și presupune două

faze: discuția pe grupe și dezvoltarea în plen.

Discuția pe grupe începe după precizarea problemei. Grupul are un minut ca să-și desemneze liderul și eventual un secretar de discuție. Grupul dezbată problema timp de 6-12 minute (fiecare membru trebuie să se implice). Liderul trebuie să fie moderator nu dominator.

Dezbaterea în plen este reuniunea propriu-zisă și debutează cu expunerile liderilor. Intervențiile sunt libere. Se realizează selecția și ierarhizarea soluțiilor. Evaluarea generală a ideilor este realizată de către profesor. El sintetizează informațiile și susține motivațional interacțiunea participanților.

Controversa creativă este o metodă care neceristă timp. Ea presupune divizarea grupului de lucru în microgrupuri a câte 4 persoane. În fiecare, 2 dintre membri trebuie să susțină cu fermitate o poziție într-un caz controversat. Echipele se află în opoziție și concurentă. Ideea de bază a metodei este „dezvăluirea integralității unui fenomen prin articularea elementelor componente ale sale, aflate de multe ori într-o aparentă opoziție”. Este necesară o prealabilă explorare a problemei și posibilităților ei argumentative.

Conducătorul activității cere susținătorilor unei poziții să

se retragă și să se reunească în grupul "pro"/"contra". Ei discută și revin în grupul de controversă. A doua zi, grupurile se refac și cei 4 membri își prezintă pozițiile. După ce toți și-au expus părerea și au fost chestionați de către ceilalți, fiecare se retrage și se pregătește pentru inversarea rolurilor. Cei care au fost "pro" devin "contra" și invers. A treia zi amândouă echipele își expun noile poziții însoțite de argumente noi și vechile argumente exprimate din perspective noi. Fiecare își ascultă propriul discurs realizat de altcineva, dintr-o altă perspectivă. Se încearcă apoi realizarea unei perspective comune în grupurile de către 4 persoane. Concluziile se comunica în plen. Se poate, astfel, descoperi că „fenomenele se compun din mai multe adevăruri, uneori contradictorii între ele; la un nivel superior vor căuta într-un fenomen perspectiva holistică cea care să conțină toate aceste perspective” (I. O. Pânișoara, 2001, p.118).

Tehnica focus grup presupune o discuție focalizată ce tinde să ofere cât mai multe informații despre o problemă. Tehnica își propune să dezvolte consensul de grup sau dimpotrivă. Ideea centrală este de a „colecta” date și de a urmări constituirea „opinie de grup”.

Participanții își pot modifica sau schimbă radical opiniile. Este important să se folosească un număr suficient de grupuri. Tehnica presupune o planificare a studiului - în prealabil se stabilesc scopul, întrebările (deși trebuie să pară spontane). Un rol deosebit revine moderatorului (care trebuie să-și construiască o conduită reverențioasă și deschisă, caldă, colaborator permisivă, dar ferma).

Tehnica „acvariului” (fishbowl) presupune extinderea rolului observatorului în grupurile de interacțiune didactică. Scaunele din încăperea se așează sub forma a două cercuri concentrice înainte ca elevii să intre în încăperea. Ei își aleg apoi locul preferat. Cei din cercul interior primesc 8-10 minute pentru a discuta o problemă controversată. În discuție, clarifică și consolidează. Regulile pot fi extinse de comun acord. Cei din cercul exterior, între timp, ascultă ceea ce se discută în cercul interior, fac observații (scrise) referitoare la relații, consens, microclimat, conflict, strategii de discuție. Ei completează niște fișe/protocoale de observare, specifice. Apoi elevii își schimbă locurile (cercul interior trece în exterior și invers). Se inversează rolurile de observator/observat. Rolul profesorului poate fi foarte

variat: observator, participant, consultant, suporter, arbitru, reporter, ghid etc. Tehnica are infinite variante. Ea prezintă avantajele: îmbină elemente din „tehnica mesei rotunde”, dezbateri, panel formal, forum, simpozion, asigură un mediu controlat dar dinamic de discuție, permite schimbarea „programată” a perspectivei asupra rolului unui membru al grupului.

Rezolvarea creativă de probleme (problem solving) este o metodă cu origini în gândirea antică și cu suporturi moderne în teoriile/cercetările lui J. P. Guilford, E. P. Torrance (cu privire la gândirea divergentă și creativitate). Contribuțiile lui A. F. Osborn au fost decisive pentru conturarea clară a fenomenului „problem solving”.

Rezolvarea creativă de probleme (R. B. Noller, A. M. Biondi; O. I. Pânișoară) implică parcurgerea a șapte etape:

- descoperirea necesității de implicare (O.I. Pânișoară consideră esențială această etapă);
- descoperirea „dezordinii” (se acceptă provocarea și nu se caută imediat soluții);
- descoperirea datelor (acumularea de informație inițială - cunoștințe, impresii, emoții, întrebări.);
- descoperirea problemei („a situației”, a structurii problematice);
-

descoperirea ideii („cum soluționez?”; „ce fac cu problema?”);

-descoperirea soluțiilor (prin compararea alternanțelor, opțiunilor, punctelor tari/slabe, selectare și decizie);

- descoperirea acceptării (punerea planului în acțiune, îndeplinirea soluțiilor; se aplică anumite criterii pentru „implementare”).

profesorilor, Editura Presa Universității Clujeana, 2001.

Această metodă permite dezvoltarea unor strategii de gândire bazate pe problematizare, formarea unor maniere specifice de interacțiune cu realitatea cotidiană.

Bibliografie

□ CERGHIT, I., *Metode de învățământ*, București,

Editura Didactică și Pedagogică, 1980

□ CERGHIT, I., NEACȘU, I., PÂNIȘOARĂ, O. I., NEGREȚ-DOBRIDOR, I., *Prelegeri pedagogice*, Iași, Editura Polirom, 2001.

□ IONESCU, M., CHIȘ, V., (coord.) *Pedagogie. Suporturi pentru formarea*

ROLUL PROFESORULUI DE LIMBA ȘI LITERATURA ROMÂNĂ ÎN SOCIETATEA MODERNĂ

Profesor Ivanov Mădălina

Școala Gimnazială „I. Gervescu” Săvinești, jud. Neamț

Introducerea în sistemele europene de învățământ a conceptului de competențe-cheie are drept scop îmbunătățirea calității și a relevanței aptitudinilor tinerilor care termină școala pentru a se integra cu succes și a funcționa într-o societate modernă. Conform acestor prevederilor Comisiei Europene pentru Educație și Formare, dezvoltarea competenței lingvistice vizează: capacitatea de a comunica în scris și verbal, de a înțelege și a-i face pe alții să înțeleagă diferite mesaje în situații variate, capacitatea de a citi și înțelege diferite texte adoptând strategia potrivită scopului citirii (informare / instruire / de plăcere) și diferitelor tipuri de text, capacitatea de a-ți formula propriile argumente într-o manieră convingătoare și a lua în considerație alte puncte de vedere exprimate atât verbal cât și în scris.

În acest sens, s-a adoptat un nou model curricular la limba și literatura română care evidențiază ideea că scopul predării disciplinei în școală este „construirea unei culturi comunicaționale și literare de

bază, elevul devenind capabil să înțeleagă lumea, să comunice și să interacționeze cu semenii, să-și utilizeze în mod eficient și creativ capacitățile proprii pentru rezolvarea unor probleme concrete din viața cotidiană, să poată continua în orice fază a existenței sale procesul de învățare, să fie sensibil la frumosul din natură și la cel creat de om”. Am început cu precizarea acestor finalități ale învățământului modern pentru a sublinia cât de important este rolul pe care îl are profesorul de limba română. Ce calități trebuie să aibă acesta astfel încât „din mâinile sale” să iasă tineri capabili și bine pregătiți, care știu cât de important este să te exprimi corect, care iubesc lectura și limba română, care respectă școala și pe cei care și-au dedicat viața pentru a-i forma? Cum ar trebui să predea un profesor, ce metode ar trebui să adopte pentru ca fiecare oră de curs să fie o încântare, să-i atragă pe elevi, să-i determine să participe cu interes, să le trezească imaginația și curiozitatea și dorința de a citi și de a munci, astfel încât

la sfârșit să aibă satisfacția muncii bine făcute? Care este rolul profesorului de limba română în procesul formării elevului ca om capabil și competent?

Cum răspund autorii de didactici și metodici la aceste întrebări: un „profesor bun” „respectă programa”, „are rezultate bune indiferent de cerințele programei și ale manualului”, „are elevi cu rezultate bune la examene”, „are elevi premianți la olimpiade”, „realizează progres la învățare cu toți elevii unei clase, indiferent de nivelul lor inițial”.

Școala de azi a schimbat statutul profesorului și al elevului. Actul educativ nu mai e văzut ca un simplu proces de transmitere a cunoștințelor, nici elevul nu mai este considerat un simplu obiect al acțiunii educative, ci devine subiect al propriei învățări, al propriei formări profesionale, își dezvoltă personalitatea, își formează capacități intelectuale și valori morale. „Profesorul, ca moderator, trebuie să antreneze elevii în propria pregătire, să personalizeze comunicarea și să creeze o atmosferă pozitivă. Misiunea lui de a

modela spiritele se realizează adoptând metode adecvate fiecărui caz, într-un cadru lipsit de tensiuni.”

În pregătirea pentru lecție, profesorul trebuie să țină cont de următoarele cerințe:

- cunoștințele și deprinderile care se predau la orele de limba română să se bazeze pe datele cele mai înaintate ale lingvisticii, iar metodele și procedeele folosite să fie în concordanță cu cerințele pedagogiei, psihologiei și ale metodicii.

- planificarea materiei să fie strictă, astfel încât să existe o legătură între lecții și în cadrul unei lecții să asigure o coerență a tuturor problemelor abordate: vocabular, gramatică, ortografie, lectură, chiar și cu celelalte discipline, în măsura posibilităților.

- strategiile didactice utilizate să țină seama de particularitățile de vârstă ale elevilor, de volumul de cunoștințe pe care îl posedă aceștia și de necesitatea implicării lor în lecție; cea mai bună soluție pentru a asigura înțelegerea celor predate este de a trezi interesul elevilor;

- fiecare lecție să urmărească dezvoltarea gândirii și a exprimării elevilor. Cunoștințele teoretice trebuie legate de aplicarea lor în practică. Profesorul are în vedere vârsta elevilor, particularitățile lor de

exprimare, posibilitățile de dezvoltare a limbajului lor;

- să cunoască nivelul de cunoștințe pe care elevii îl dețin la începutul unei clase, înaintea studierii unei teme sau unui capitol;

- să cunoască foarte bine prevederile actualei programe de limba și literatura română, precum și conținutul manualelor alternative aprobate de minister. În completarea acestora, profesorul trebuie să aleagă din varietatea materialelor auxiliare existente pe piață pentru a asigura tuturor elevilor șansa de a înțelege și de asimila conținuturile predate.

Pregătirea de specialitate și psihopedagogică este o caracteristică esențială a unui bun profesor. El trebuie să știe nu numai conținutul programei și al manualelor, dar cum să le facă accesibile elevilor, de anumite vârste, cu capacități limitate, cu un anumit grad de dezvoltare a gândirii, memoriei sau atenției lor. De asemenea, trebuie să posede ceea ce se numește „măiestrie pedagogică” sau „arta de a preda”, să posede un vast repertoriu de metode și procedee care să asigure atingerea scopului lecției de limbă și literatură română.

Printre calitățile pe care ar trebui să le aibă un bun dascăl, Vistian Goia enumeră: „vocația pedagogică”, adică acele însușiri morale și de caracter

care să faciliteze comunicarea și dialogul permanent cu elevii, dragostea pentru copii, dar și buna dispoziție și umorul. Robert Dottrens consideră că echilibrul intelectual, curiozitatea, spiritul și gustul observației, simțul critic, luciditatea față de sine, adaptabilitatea la cerințele elevilor, tinerețea spiritului și autoritatea spiritului ar trebui să fie dominantele profesorului ideal.

Un dascăl bun rămâne pentru totdeauna în amintirea celor care i-au fost elevi. Pentru pasiunea cu care își face meseria, pentru dragostea pentru disciplina pe care o predă, dragoste pe care reușește să le-o insufle și altora. „Când trebuia câteodată, sâmbăta după-amiaza, să ne cetească din poveștile lui Creangă, ne privea întâi blând, cu un zâmbet liniștit, ținând cartea la piept în dreptul inimii — și în bănci se făcea o tăcere adâncă, ca într-o biserică. Tu bagi de samă că nu-ți vorbesc de gramatică și de aritmetică. Și nici nu-ți voi vorbi. Acestea se făceau bine: băieții învățau după puterile lor; dar sunt niște lucruri așa de neînsemnate când le pui față în față cu învățătura cealaltă, sufletească, ce ne-o da Domnu! Și ne-o da această învățătură nu pentru că trebuia, și pentru că i se plătea, dar pentru că avea un prisos de bunătate în el și

pentru că în acest suflet era ceva din credința și curățenia unui apostol.” – ne povestește cu duioșie Sadoveanu.

Un bun profesor găsește cele mai simple definiții pentru cele mai complexe aspecte, știe să explice lucrurile pe înțelesul tuturor, să îndrume, să inspire: „Literatura nu-i ca o fotografie făcută la secundă. Este o declanșare mai îndelungată în gânduri și acțiune.” „Contează cadrul acțiunii și să surprinzi atmosfera momentului. Dialogul trebuie să fie spontan și sugestiv.” – își amintește Vasile Iosif sfaturile celui care l-a învățat să scrie, care i-a explicat că „a scrie nu înseamnă doar a înșira cuvintele în fraze, cu virgule și puncte, cu linii și ghilimele de dialog, așa cum îți vin în minte. Apoi mai e nevoie să știi cum să observi tot ce se întâmplă în jurul tău. Și când te joci, și când hoinărești. Toate simțurile trebuie să ți le pui la muncă. Să vezi și să știi totul despre om și despre animale; despre lucruri și întreaga natură. Dar cu o singură lecție nu poți fi lămurit despre tainele scrisului. Pentru asta trebuie o viață de om.”

Un profesor bun e cel care livrează suficientă materie umană pentru a fi admirat, iar un elev bun e cel care e capabil să admire, spunea Andrei Pleșu.

Un profesor bun este acela care reușește să atragă elevii, să-i facă să iubească ora de limba și literatura română, care le trezește curiozitatea, interesul pentru lectură, dorința de a ști mai mult și de a se perfecționa, le dezvoltă gândirea, independența și inițiativa, care le inspiră încredere în ei și transformă orice oră de curs, indiferent de natura subiectului lecției, într-un dialog, într-un parteneriat. N. Iorga a creionat portretul profesorului de vocație: „Înainte nimănui nu se ridică mai respectuos pălăria decât înaintea profesorului care impune, în hăinuța lui ieftină, pentru ce este în comoara minții lui.”

Bibliografie:

1. EFTENIE, Nicolae, *Introducere în metodică studierii limbii și literaturii române*, Pitești: Editura Paralela 45, 2008
2. IORGA, Nicolae, *Pagini alese, vol. al II-lea*, București: Editura pentru literatură, 1975
3. IOSIF, Vasile, *Patruzeci de suflete și... jumătate*, Bacău: Editura Egal, 2014.

PROCESUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT, CA RELAȚIE DE PREDARE - ÎNVĂȚARE – EVALUARE

Profesor învăț. preșc. Vacaru Angela
Școala Gimnazială Nr. 1 comuna Cordun

Procesul de învățământ reprezintă un ansamblu de acțiuni exercitate în mod conștient și sistematic de către educatori asupra educaților, într-un cadru instituțional, și care are drept scop formarea personalității educaților, în concordanță cu idealul educațional. Reprezintă cea mai înaltă formă de organizare și desfășurare a instruirii și educației.

Noțiunea de proces de învățământ este legată de cea de „transformare” deoarece provoacă o schimbare în timp, spațiu și formă a experiențelor de cunoaștere, care, la rândul lor, trebuie să provoace schimbări în comportamentul individului ori în structura cunoștințelor sau a deprinderilor sale mentale.

Activitățile de bază ale procesului de învățământ sunt : predarea, ca aspect logic, învățarea, ca aspect psihologic și evaluarea. Pentru a analiza corect procesul de predare – învățare – evaluare, așa cum menționează Ioan Radu în lucrarea „Didactica modernă”, trebuie ca analistul procesului să

răspundă la următoarele cinci întrebări:

***Cum se organizează secvențele de predare?

***Ce anume trebuie să învețe elevul / copilul?

***De ce învață el?

***Cum învață?

***Cât anume învață?

Aceste cinci întrebări scot în evidență faptul că fiecare componentă a procesului de învățământ trebuie analizată separat. Primele două întrebări se referă la actul de predare, cea de-a treia la cauzele activității de învățare (privind și motivația elevului / preșcolarului în actul predării), întrebarea a patra privește modul de dirijare a activităților, dar și procesul intern al învățării, iar ultima întrebare se referă la reglajul activității de însușire a cunoștințelor și deprinderilor. Se poate observa că cele trei activități, respectiv predarea, învățarea și evaluarea se află într-o strânsă relație de interdependență, dialectică, naturală, continuă și necesară. Ele sunt inseparabile, alcătuind o unitate organică, contopindu-se într-un singur act.

Evaluarea este o dimensiune fundamentală a procesului

de învățământ, ea determinând valoarea rezultatelor și progreselor învățării.

Prin urmare, predarea se justifică numai dacă generează învățare, dacă îi motivează pe elevi și îi implică în efortul de învățare, obiectivele acesteia și modul de realizare fiind deduse din obiectivele învățării. Spre deosebire de perspectiva clasică a învățământului, ce avea în centrul procesului, actul predării, în concepția modernă, accentul se pune funcțiile învățării, participarea elevilor/ preșcolarilor în dobândirea cunoștințelor și formarea de priceperi și deprinderi.

Evaluarea, în calitate de reglator al procesului, este indispensabilă atât predării, cât și învățării, mai mult, aceasta fiind intrinsecă. Prin evaluare, cadrul didactic urmărește cum învață elevii / preșcolarii, îi ajută să conștientizeze propriile succese sau eșecuri, să-și amelioreze performanțele și eforturile, își evaluează propria sa activitate, elaborează judecăți de valoare despre el însuși, ca educator, despre calitatea

lecțiilor, reușita sau nereușita unor strategii utilizate.

Deși apare ca instrument de transformare a învățării și predării, evaluarea se modelează, la rândul său în raport cu cerințele acestora.

Evaluarea reprezintă actul didactic complex, integrat procesului de învățământ, ce urmărește măsurarea cantității cunoștințelor dobândite, valoarea, performanțele și eficiența acestora la un moment dat, oferind soluții de perfecționare a actului didactic.

Evaluarea este punctul final într-o succesiune de evenimente, care cuprinde următorii pași:

- Stabilirea scopurilor pedagogice, prin prisma comportamentului dezirabil al elevilor,
- Proiectarea și executarea programului de realizare a scopurilor propuse,
- Măsurarea rezultatelor aplicării programei,
- Evaluarea rezultatelor.

A evalua înseamnă a determina măsura în care obiectivele propuse au fost atinse, eficiența metodelor de predare – învățare; pe baza informațiilor obținute activitatea fiind ameliorată la timp.

Evaluarea, însă, nu vizează doar preșcolarul, ci și educatoarea.

Pentru educatoarea, aceasta reprezintă un feed-back asupra eficienței activității didactice desfășurate; îi

arată cât de eficient își dozează materialul, cât de bine comunică cu preșcolarii, cât de utile au fost metodele folosite în timpul predării

Deși toate cadrele didactice se încred în onestitatea lor în ceea ce privește evaluarea, un profesor trebuie mereu să știe ce succes a avut actul didactic pe care îl organizează. Astfel, prin intermediul evaluării, educatoarea poate afla ce au acumulat preșcolarii, ce lacune există în pregătirea acestora, care sunt posibilitățile și ritmurile proprii de învățare, interesele copiilor.

În ceea ce îl privește pe copil, scopul principal al evaluării este de a supraveghea și determina tendințele acestuia de învățare, ajutându-l să-și cunoască și să-și dezvolte aptitudinile, formându-i deprinderi de muncă independentă.

Sintetizând aceste note definitorii, prof. I. T. Radu definește evaluarea ca fiind : „procesul menit să măsoare și să aprecieze valoarea rezultatelor sistemului de educație sau a unei părți a acestuia, eficacitatea resurselor, a condițiilor și a operațiilor folosite în desfășurarea activităților, prin compararea rezultatelor cu obiectivele propuse, în vederea luării deciziilor privind ameliorarea în etapele următoare.” (1981)

În concluzie, evaluarea nu realizează doar o simplă constatare a rezultatelor, ci și analizează procesul care le-a produs

În contextul actualei reforme a învățământului românesc, evaluarea este parte integrantă a procesului de învățământ. Problematika evaluării este una prioritară în contextul educațional din țara noastră și destul de complexă, fiind un domeniu care în ultimii ani a suferit modificări esențiale, prin diversificarea conținuturilor și îmbogățirea metodelor și tehnicilor de evaluare.

Deși multă vreme nu i s-a acordat evaluării importanța cuvenită, aceasta este considerată ca fiind sursa soluțiilor de perfecționare a actului didactic, integrându-se organic în procesul de învățare. Astfel, procesul educativ implică cu necesitate proiectarea simultană a triadei predare - învățare - evaluare, orice schimbare produsă în cadrul uneia influențează modalitățile de realizare a celorlalte, producând o adevărată reacție în lanț.

Bibliografie:

- BOTIȘ, A., L. Mihalca. *Curriculum pentru învățământul preșcolar. Prezentare și explicitări*, București: Editura DPH , 2009.
- DUMINĂ, G., Ivasiuc, A. *O școală pentru toți? Accesul copiilor romi la o educație de*

calitate. Raport de cercetare. București: Ed. Vanemonde, 2010.

IONESCU, Mihaela (coord.). *Repere fundamentale în învățarea și dezvoltarea timpurie a copilului de la naștere la 7 ani*, București: Ed. Vanemonde, 2010.

MIHĂILESCU, I. (coord.). *Un deceniu de tranziție. Situația copilului și a familiei în România*, București: UNICEF, 2000.

PANDURU F., MOLNAR M., *Familia și copilul în România*, București: UNICEF, INS, ANPCA, 2001.

SURDU, L. (coord.) *Participare, absenteism școlar și experiența discriminării în cazul romilor din România. Romani Criss*, București: Ed. Vanemonde, 2011.

PETROVAI, Domnica., ILIESCU, Martha. *Ghid*

pentru dezvoltarea abilităților socio-emoționale ale copiilor în vârstă de 3-10 ani, București: Fundația Copiii Noștri, , 2011.

STANCIU, I. Gh. *Școala și doctrinele pedagogice în secolul XX, ediția a doua, revizuită*. București: Editura Didactică și Pedagogică, R.A, 1995.

FIRMA DE EXERCITIU - DE LA MEDIUL VIRTUAL LA CEL REAL

Profesor Ciorsac Mihaela
Liceul Tehnologic Economic Administrativ Piatra Neamț

Prin conținutul său, acest articol prezintă o metodă modernă de învățare interactivă, firma de exercițiu, aplicată cu succes în liceele tehnologice, de către profesorii de specialitate. Existența unei Centrale a firmelor de exercițiu în România, parteneră cu Centrala firmelor de exercițiu din Austria, oferă posibilitatea derulării și aplicării acestei metode moderne și active de învățare, într-un mediu virtual de afaceri creat prin înregistrarea firmelor de exercițiu în centrala ROCT, compartiment al CNDÎPT din cadrul Ministerului Educației Naționale.

Rolul înființării firmelor de exercițiu care funcționează într-un mediu virtual este acela de a dezvolta competențele de antreprenoriat dinamic elevilor, asemănător unui mediu concurențial real în plină formare.

În Liceul Tehnologic Economic Administrativ Piatra Neamț, conceptul firmelor de exercițiu este aplicat din 2004 și până în prezent 2014. Elevii sunt

încântați prin aplicarea conceptului în cadrul orelor de specialitate și sunt familiarizați cu cerințele și competițiile desfășurate la nivelul

ROCT – Competiția Business Plan, Competiția marca de Calitate, Topul Firmelor de exercițiu, Târguri regionale, naționale, internaționale.

Firma de exercițiu – metodă interactivă și inovatoare de învățare care are în vedere abordarea aplicată a învățării.

ROCT – centrala firmelor de exercițiu care coordonează activitatea rețelei naționale a firmelor de exercițiu; membru afiliat EUROOPEN din 2009.

EUROOPEN – asociația internațională a centralelor firmelor de exercițiu din peste 42 țări, înființată în 1997.

Activitățile din firma de exercițiu – planificare, organizare, desfășurarea

proceselor, evaluare, autoevaluare; depind de domeniul de activitate.

Coordonatorul firmei de exercițiu – profesorul care asigură coaching-ul: îndrumare, organizare, instruire, pregătire și antrenare a angajaților.

Elevul în firma de exercițiu – angajatul firmei de exercițiu.

Laboratorul firmei de exercițiu – spațiul unde își desfășoară activitatea firma de exercițiu.

Evoluția conceptului „firmă de exercițiu” în învățământul profesional și tehnic din România s-a realizat în perioada 2001-2004, prin proiectul Econet, derulat în cadrul Pactului de Stabilitate pentru Europa de Sud Est de către Centrul Național de

Dezvoltare a Învățământului Profesional și tehnic, Ministerul Educației Naționale în colaborare cu Ministerul Educației și KulturKontakt Austria.

Firma de exercițiu este un concept didactic, bazat pe învățarea prin practică. Este o simulare a unei firme reale, care poate fi realizată prin implicarea directă a unui specialist coordonator.

Metoda de studiu într-o firmă de exercițiu se bazează pe observarea și urmărirea proceselor comerciale și a legăturilor care se stabilesc între ele, precum și însușirea structurii și relațiilor administrative și executive care susțin conducerea unei firme. Locul de desfășurare a activității firmei de exercițiu este un laborator echipat cu mobilier corespunzător, cu tehnica necesară învățării (calculatoare și pachete software specializate), pentru efectuarea de operații economice și comerciale

care să simuleze activitatea unei firme din sfera economică reală. Scopul firmei de exercițiu este dobândirea unor competente de baza, care să le permită absolvenților să se realizeze cu succes în economia reală. Prin aplicarea metodei “firmă de exercițiu” sunt preconizate următoarele rezultate:

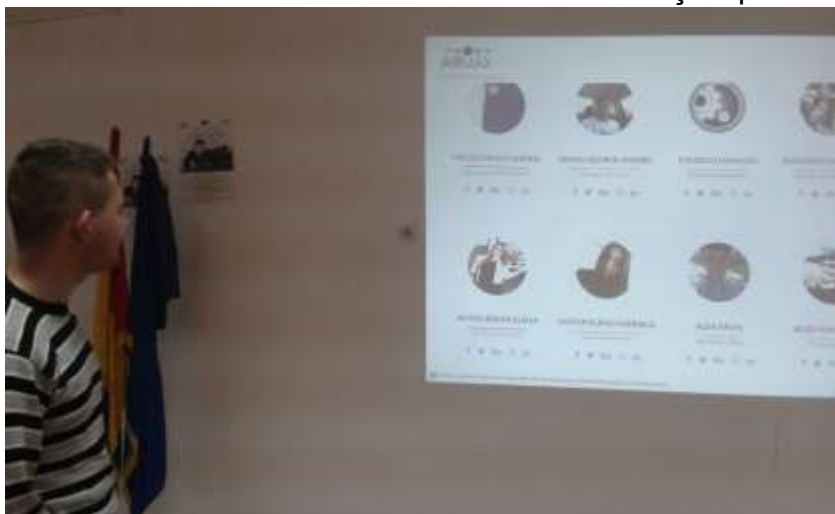
- creșterea gradului de inserție pe piața muncii a absolvenților;
- reducerea perioadei de acomodare la locul de

muncă;

- mai buna adaptabilitate la schimbarea locului de muncă, flexibilitate;
- atitudine favorabilă în asumarea inițiativei și a riscului.

Firma de exercițiu este un concept didactic, bazat pe învățarea prin practică, un model de simulare a proceselor interne desfășurate într-o firmă reală și a relațiilor sale cu alte firme și instituții.

Aceasta reprezintă o metodă interactivă de învățare pentru

dezvoltarea spiritului antreprenorial, o concepție modernă de integrare și aplicare interdisciplinară a cunoștințelor, o abordare a procesului de predare-învățare care asigură condiții pentru probarea și aprofundarea practică a competențelor dobândite de elevi în pregătirea profesională.

Implementarea conceptului de “firmă de exercițiu” își propune

crearea tipului de întreprinzător dinamic, capabil să dezvolte un nou proces de producție, să aducă pe piață un nou produs sau serviciu sau să descopere o nouă cale de distribuție.

Activitățile desfășurate în cadrul firmelor de exercițiu sunt identice cu cele din firmele reale, utilizând aceleași proceduri și beneficiind de aceeași dotare, dar cu bani și mărfuri virtuale, în conformitate cu practica și legile specifice economiei naționale.

Fiecare firmă de exercițiu se concentrează pe situații reale sau pe baza unui cadru antreprenorial, într-un domeniu bine precizat, pe care nu și-l poate schimba decât cu aprobarea centralei la care este afiliată.

Participanții își desfășoară activitatea într-o atmosferă productivă reală și învață să îndeplinească sarcinile primite. Deciziile greșite care în realitate ar crea probleme serioase, nu au astfel de urmări în cazul unei firme de exercițiu, dar oferă situații de învățare.

În cazul firmelor cu profil comercial activitățile desfășurate sunt: cumpărare și vânzare de produse fictive, de la și către alte firme fictive din rețea. Dacă firma are ca obiect de activitate producția, se pot simula și activități de fabricație, pregătire,

programare și urmărire a fabricației.

Forma de organizare a firmei de exercițiu depinde de condițiile concrete de desfășurare a activității de simulare și de natura activităților desfășurate în cadrul acesteia. Pentru firme de exercițiu cea mai recomandată formă juridică este S.R.L. (societatea cu răspundere limitată) cu posibilități de transformare ulterioară, după 2-3 ani de funcționare, în S.A. (societate pe acțiuni).

Pentru realizarea obiectivelor propuse, aceasta trebuie să-și desfășoare activitatea pe baza unei strategii economice proprii, bine fundamentate din punct de vedere tehnic și economic, care să vină în întâmpinarea așteptărilor partenerilor de interese.

Centrala firmelor de exercițiu din Austria – Austrian Center for training Firms - ACT la inițierea acestei forme de pregătire practică au fost definite de către ACT obiectivele majore ale firmei de exercițiu: "O firmă de exercițiu este un loc de învățare în cadrul căruia procesele din cadrul unei întreprinderi sunt derulate în conformitate cu principiile economiei de piață în cadrul unei așa numite economii naționale de exercițiu. Se procesează, printre altele, cereri de ofertă, contracte acordate, comenzi de servicii și mărfuri oferite de propria

firmă de exercițiu. Mărfurile nu au însă o mișcare reală, ci se efectuează doar activitățile necesare pentru pregătirea și formarea unor lucrători în economie".

Firma de exercițiu devine o "firmă de învățare" pe baza principiului învățării după un model. Firma de exercițiu reprezintă un loc de predare multidisciplinar în care cunoștințele de tehnologie se îmbină cu cele de management și marketing făcând posibilă dezvoltarea abilităților antreprenoriale ale cursanților prin experimentare (Learning by doing).

Pe baza acestor cerințe s-a implementat firma de exercițiu care reprezintă o metodă de predare inovatoare, orientată spre practică – modelul unei întreprinderi în care activitățile derulate de o firmă reală sunt transpuse virtual pentru procesul de învățare. În domeniul afacerilor simulate, cu parteneri naționali și internaționali din aceeași categorie, se asigura suport informatic pentru dezvoltarea unor abilități esențiale precum lucrul în echipă, motivația de a lucra, flexibilitatea și rezistența la stres, dorința de a lua decizii, competente privind rezolvarea conflictelor și mai ales deschiderea către colaborare interculturală transnațională.

Alături de introducerea unei

metode de educație cu caracter practic, ECO NET își propune să promoveze comerțul și schimburile între școli din Europa de Sud-Est. Firma de exercițiu, determina dobândirea de abilități antreprenoriale, perfecționarea comportamentelor personale și ajută la identificarea potențialului propriu fiind o

metodă practică de integrare a cunoștințelor de la diverse discipline. Instruirea în firma de exercițiu oferă competențe în ceea ce înseamnă comportamentul profesional, determinând o verificare practică și o aprofundare a cunoștințelor dobândite în anii de studiu.

Bibliografie

1. Ghidul firmelor de exercițiu - CNDIPT – ianuarie 2012
2. www.roct.ro

EUROPEN-PEN international practice enterprises network

ROCT ROMANIA

LICEUL TEHNOLOGIC ECONOMIC ADMINISTRATIV PIATRA NEAMT

PROMOVAREA FIRMELOR DE EXERCITIU

2015-2016

TURISM SI COMERT& ESTETICA SI ALIMENTATIE

„Descoperiți ospitalitatea și serviciile turistice din lume prin industria turistică!”

Director
Prof.ec. Doina Georgeta Gheorghiu

10 decembrie 2015

EDUCAȚIA PENTRU DEZVOLTARE DURABILĂ - O DIMENSIUNE A EDUCAȚIEI PENTRU GENERAȚIILE CE VOR URMA

Profesor pentru învățământ primar Ștefania Cobzaru
Liceul Teoretic "Vasile Alecsandri" Săbăoani, județul Neamț

" Interesul pentru rolul educației în ameliorarea vieții de astăzi, în lumina unei societăți viitoare mai bune , trebuie să se exprime în conceptualizarea încrederii sub formă de programe axate pe valorile educației de mâine." (Haavelsrud, Magnus, 1983).

Prin urmare, modul de dezvoltare al societății este legat de modul în care educația este gata să răspundă provocărilor sociale. În general, răspunsurile oferite de educație se situează pe două planuri: unul al largirii ariei și conținuturilor educației și un altul constituit din inovațiile în conceperea și efectuarea proceselor educative. Revenind la prima direcție, specialiștii aduc ca exemplu de adaptare a sistemelor educative la problematica lumii contemporane noile tipuri de conținuturi sau "noile educații" (Văideanu, G., 1986).

O analiză pertinentă a exigențelor și problematicei

lumii contemporane s-a derulat în cadrul Summitului Dezvoltării Durabile din 25-27 septembrie 2015. În cadrul evenimentului s-a stabilit *Agenda de dezvoltare post-2015*. Mai exact, documentul adoptat este Agenda pentru Dezvoltare Durabilă 2030.

193 de lideri din lume și-au exprimat angajamentul față de cele 17 Obiective Globale, în urma cărora în următorii 15 ani se vor realiza 3 lucruri extraordinare:

- 1) **eradicarea sărăciei extreme;**
- 2) **lupta împotriva inegalității și a injustiției;**
- 3) **combaterea schimbărilor climatice.**

Referitor la înfăptuirea acestor deziderate, agenda de dezvoltare post-2015 cuprinde 17 Obiective de Dezvoltare Durabilă, care ar conduce la obținerea lor cu succes. Acestea sunt clare, bine stabilite, SMART:

1. Eradicarea sărăciei în toate formele sale și de pretutindeni

2. Eradicarea foametei și asigurarea securității alimentare și a nutriției adecvate și promovarea unei agriculturi durabile

3. Asigurarea condițiilor pentru o viață sănătoasă și promovarea principiilor acestora pentru toți

4. Educație incluzivă și echitabilă și oportunități de învățare pe tot parcursul vieții pentru toți

5. Promovarea egalității de gen

6. Asigurarea accesului la apă și managementul durabil al apei

7. Accesul facil și susținut la energie regenerabilă

8. Promovarea unei creșteri economice susținute și incluzive și condiții de muncă decente pentru toți

9. Avansarea unei infrastructuri rezistente, o dezvoltare durabilă și incluzivă a industriilor, facilitarea inovării

10. Reducerea inegalităților dintre și din cadrul statelor membre

11. Managementul orașelor astfel încât acestea să

devină incluzive, sigure și sustenabile

12. Asigurarea unei producții și a unui consum durabil

13. Adoptarea unor măsuri urgente pentru combaterea încălzirii globale și a efectelor acesteia

14. Protejarea și utilizarea durabilă a oceanelor, mărilor și a resurselor marine

15. Protecția și promovarea utilizării durabile a ecosistemelor terestre, gestionarea durabilă a pădurilor, combaterea deșertificării, oprirea și inversarea degradării solurilor și terenurilor și stoparea pierderii biodiversității

16. Susținerea unor societăți pașnice și incluzive pentru o dezvoltare durabilă, asigurarea accesului la justiție pentru toți și dezvoltarea unor instituții eficiente, responsabile, incluzive

17. Consolidarea mijloacelor de punere în aplicare și revitalizarea parteneriatului global pentru o dezvoltare durabilă

”2015 nu este un an oarecare, este anul în care avem șansa să schimbăm cursul istoriei”, afirma Ban Ki-moon, Secretar General

ONU. Din acest motiv 2015 a fost declarat drept Anul european pentru dezvoltare. Educația are șansa unică de a se înregistra pentru realizarea unor pași siguri spre dezvoltarea durabilă.

Educația pentru Dezvoltare Durabilă urmărește formarea cetățenilor informați, care să contribuie la o dezvoltare durabilă și incluzivă bazată pe respectul față de oameni, mediu și buna guvernare a societății. Educația pentru Dezvoltare Durabilă este un proces activ, bazat pe valorile solidarității, egalității, includerii și cooperării cu scopul de creștere a implicării cetățenilor în procesul de eradicare a sărăciei de orice tip și în acțiuni promotoare ale justiției sociale.

Deoarece nu există un plan B, lumea noastră trebuie și poate fi schimbată! Pentru generațiile care vor urma educația trebuie să se implice. Investigațiile întreprinse pe plan mondial cu privire la impactul educației asupra lumii actuale vin să ne arate că este esențial ca ideea de formare a omului să se inspire dintr-o filozofie a

pregătirii acestuia pentru o viață completă în raport cu exigențele conviețuirii moderne.

Pașii recomandați sunt mici, dar cât se poate de concreți:

17 octombrie - ZIUA MONDIALĂ PENTRU ERADICAREA SĂRĂCIEI

SUNTEM CETĂȚENI GLOBALI ȘI NE PASĂ!

-proiect educațional-

Părinții și bunicii au au fost informați despre valori ca: solidaritate, egalitate, includere, cooperare.

**GRUPA 1
-MESAJ-**

DECÂT SĂRAC, MAI BINE BOGAT!

**GRUPA 2
-MESAJ-**

ÎNVIŢE SĂRĂCIA!

**GRUPA 3
-MESAJ-**

BUN VENIT, BOGĂŢIE!

**GRUPA 4
-MESAJ-**

GATA CU SĂRĂCIA!

**GRUPA 5
-MESAJ-**

HAI SĂ FIM BOGAŢI!

Imaginile și mai ales mesajele vorbesc de la sine despre impactul temelor actuale asupra generațiilor în formare!

Surse bibliografice:

1. "Psihopedagogie", curs, Iași: Polirom, 2005
2. ȘTEFAN, Mircea, "Teoria situațiilor educative", București: Aramis, 2000.
3. www.arcadianetwork.org

FORMAREA CADRELOR DIDACTICE DIN PERSPECTIVA EDUCAȚIEI INTERCULTURALE

Profesor Marian Irina
Școala Gimnazială, Comuna Bahna

Educația interculturală este „*un demers de predare-învățare bazat pe principii și valori democratice care afirmă pluralismul cultural în cadrul unor societăți diverse și al unei lumi cu un caracter puternic interdependent*” sau, așa cum consideră Tiedt, „*reprezintă un proces de predare-învățare incluziv, care implică toți elevii în consolidarea unui puternic sentiment de încredere în sine, întărirea percepțiilor empatic față de persoanele aparținând diferitelor fonduri culturale și promovarea de oportunități egale pentru a-și atinge potențialul maxim*”.

Interculturalul este înainte de toate o constatare, și anume aceea că societățile în care trăim sunt societăți în care coexistă culturi diferite, multiple. Această dimensiune pluriculturală, a societăților noastre, se amplifică în prezent din cauza mai multor motive. În primul rând, mondializarea crescândă a economiei și dezvoltarea tehnologiilor informației. Mai apoi, stabilizarea în țările cu o economie dezvoltată a milioane de imigranți care trăiesc alături de populația

europăeană, motiv pentru care se poate observa o creștere a intoleranței, a xenofobiei și rasismului.

Interculturalul este, de asemenea, un mod de gândire. Interculturalul nu este o disciplină. Este o stare de spirit caracterizată de toleranță, recunoașterea și acceptarea specificităților celuilalt.

Evoluția activității de perfecționare a cadrelor didactice are loc pe circuitul metodologic: formare inițială-formare continuă-autoformare. Sistemele (post) moderne de învățământ accentuează continuitatea celor trei secvențe de instruire permanentă congruente la nivel de politică a educației.

Societatea actuală impune formarea cadrelor didactice și din perspectivă interculturală. În acest sens, Camilieri distinge o serie de norme sau principii ce stau la baza formării interculturale a cadrelor didactice. Scopul acestor principii este însușirea de către cadrele didactice a unor serii de mijloace metodologice și de aptitudini strâns legate de contexte interculturale. De altfel, numai printr-o formare

interculturală, cadrele didactice pot contribui la formarea elevilor în spiritul noii exigențe a societății contemporane: deschiderea interculturală.

În contextul unui spațiu european unitar, formarea cadrelor didactice nu doar în perspectivă disciplinară sau psihopedagogică, ci și din perspectiva interculturală devine un imperativ necesar. Trebuie precizat că această formare nu trebuie însă realizată întâmplător, ci structurat; ea presupune trecerea de la o logică a lui *mono* la o logică a lui *inter*-centrată pe interacțiune, schimb, reciprocitate, interdependență, solidaritate. De altfel, numai printr-o formare interculturală cadrele didactice pot deveni acei mediatori interculturali care să contribuie la sănătatea socială și politică a întregii lumi de mâine.

Formarea din perspectivă interculturală, trebuie să-l înzestreze pe profesor cu mijloace metodologice, dar și cu aptitudini strâns legate de contexte interculturale și de o analiză continuă a relațiilor cu sine și cu ceilalți. Iată

câteva norme sau principii de realizare care stau la baza formării cadrelor didactice din perspectivă interculturală:

a. Înțelegerea logicii fiecărei culturi. Fiecare dintre indivizi trebuie să conștientizeze că aparține unei culturi cu toate caracteristicile demnității și valorii. Se impune o privire din interior și nu din exterior pentru a înțelege o cultură.

b. Educarea în perspectiva relativismului. Raportarea la o altă cultură se va face într-un mod lipsit de orice judecăți etnocentriste. În acest sens, două nivele ale acestei poziții sunt identificabile: prezentarea propriului model cultural fără nici o intenție de a-l impune celorlalți și conștientizarea lipsei de superioritate a propriei culturi în raport cu altele.

c. A nu sacraliza culturile. Anumite culturi, recunoscute ca practici acceptabile, nu trebuie sacralizate sau supraconsiderate în raport cu altele. De altfel, dinamica interculturală însăși implică principiul schimbării și al transformărilor permanente. Se va trece, astfel, la o cultură statică, ca produs al unei societăți vechi de secole, la o cultură ca proces, realizată dinamic, în timp, prin dialogul cu ceilalți.

d. A lua în serios eterogenitatea. Trăind în spații culturale multiforme, apariția eterogenității devine firească atunci când, se

remarcă de la sine, fără constrângere. O atitudine potrivnică rasismului și oricărei bariere artificial construită între indivizi sau colectivități este esențială pentru oricine desfășoară o educație interculturală.

e. A recunoaște neînțelegerile și conflictele. O percepție obiectivă asupra realității reprezintă o dovadă clară de onestitate profesională. Existența conflictelor interculturale este incontestabilă, însă tocmai conștientizarea lor constituie un prim pas în a le rezolva.

Valorificarea diversității culturale în educație e un domeniu aflat încă într-un proces de expansiune, de dezvoltare. Factorii centrali ai evoluției sale sunt cu siguranță cadrele didactice, profesioniștii din preajma elevilor, aceștia având un rol fundamental în evoluția acestora. Dacă profesorii nu sunt suficient pregătiți și chiar nesușinuți suficient, aceștia pot deveni involuntar factori de stopare ai procesului de construire a unei școli democratice, nediscriminate, interculturale.

Numeroase voci sunt ferme în demonstrarea urgenței de pregătire interculturală subliniind că „*programele de formare a profesorilor trebuie să fie rapid reconceptualizate pentru a include conștientizarea rolului limbii*

și al culturii în învățare, tratarea rasismului și a discriminării în școală și societate, abordarea acelor strategii curriculare și instrucționale care să stimuleze dezvoltarea unei largi categorii de elevi”.

Programele trebuie „*să le ofere profesorilor cunoștințe adecvate despre diferențele culturale, să le dezvolte abilitățile de a răspunde necesităților variate ale tuturor elevilor*”. Necesitatea acestei formări este evidentă, însă starea actuală a transunerii în practică a acestei preocupări nu este una mulțumitoare.

Aptitudinile și atitudinile profesorilor, lipsa lor de experiență specifică sunt considerate a fi obstacole întâmpinate de educația interculturală în școli. Pe de altă parte, cadrele didactice au puternice prejudecăți etnice și culturale. Constantin Cucoș este de părere că problemele esențiale precum urbanizarea, globalizarea informațiilor, pluralitatea culturală, subculturile tinerilor rămân pe dinafară, „în numele unui profesionalism îngust, adesea didacticist, de altfel relativ și ilozoriu” (Cucoș, 2000).

Anca Nedelcu prezintă în lucrarea „Fundamentele educației interculturale” câteva dintre vulnerabilitățile sistemelor de pregătire pentru diversitate, câteva

dintre amenințările pe care acestea eșuează să le abordeze:

- *Decalajul dintre cursurile de formare și lumea reală a școlii, dintre cultura profesorilor și cea a elevilor;*
- *Lipsa unui model coerent de pregătire pentru diversitate, integrat funcțional în structurile de formare a cadrelor didactice; atitudinile reticente sau conservatoare din partea instituțiilor de pregătire a profesorilor;*
- *Tratarea interculturalismului în educație ca un subiect marginal, adăugat; introducerea educației interculturale în formare doar ca un curs opțional; acordarea unui spațiu redus, insuficient, în curriculumul de pregătire a cadrelor didactice.*

Formarea pentru diversitate a profesorilor, nu este un demers ușor, chiar dacă e susținută de un număr în creștere de sugestii. Această pregătire presupune nu numai instrumentări metodologice specifice, ci și transformarea mentalităților, schimbări atitudinale, procese anevoioase și deloc comode. Altfel spus, o formare care își propune să dezvolte nu numai specialiști și psihopedagogi eficienți, ci și persoane competente intercultural nu poate fi decât o pregătire complexă și, evident, de lungă durată.

Prin scopurile și semnificațiile sale, acest tip de formare nu este specific doar unor categorii de profesori din anumite școli, ci este o componentă transversală pentru formarea tuturor profesioniștilor domeniului socioeducațional. Necesitățile acestei formări, în liniile sale directoare, sunt fundamental aceleași pentru toți, pentru profesorii din școlile multiculturale, pentru elevi și comunitățile acestora.

În contextele actuale, „portretul - robot” al profesorului eficient se construiește din mers, capătă noi contururi, se îmbogățește constant cu noi dimensiuni. Profilului clasic de competență a cadrului didactic se adaugă noi solicitări pe lângă cele pe care le are de a gestiona spațiul clasei. Are în același timp și deprinderea de a lua în considerare tot ce se dezvoltă în afara școlii și influențează direct sau indirect educația.

Iată deci noi roluri ale cadrului didactic: el este un facilitator asemeni unui „mediator cultural” pe lângă cel de „transmițător de învățare”. I. Neacșu (2002) îl vede pe profesor ca pe „un actor, un mediator al spațiilor partizane atitudinale, punându-le în relații de comunicare, un facilitator de oportunități pentru dezvoltarea personalităților, un moderator al dialogurilor

între actorii comucării educaționale, un confesor al celor slabi, vulnerabili, un consilier și terapeut, un remodelator al situațiilor educaționale, un purtător de mesaj și lider de opinie științifică, un manager profesionalizat al comunităților de elevi”.

Programele de formare trebuie să-i pregătească pe profesori pentru: a fi conștienți că societatea în care locuiesc are o natură diversă din punct de vedere cultural și etnic, a fi capabil să recunoască diferitele forme de discriminare, a putea deveni agenți de schimbare în educație în cadrul unei societăți pluraliste.

Dezvoltarea competenței interculturale în rândul cadrelor didactice reprezintă un proces de socializare pentru structurarea căruia sunt necesare să se parcurgă următoarele etape:

- analiza propriului etnocentrism;
- gestionarea categoriilor noi, care par străine;
- pregătirea terenului pentru cultivarea spiritului tolerant;
- acceptarea diferențelor;
- abordarea problemelor rasiale;
- accentuarea lucrurilor comune;
- încurajarea solidarității;
- însușirea tehnicilor de rezolvare a conflictelor interetnice;

- conștientizarea posibilității de învățare reciprocă;
- depășirea frontierelor prin înțelegerea responsabilității globale a fiecăruia.

Învățarea interculturală presupune o învățare pe tot parcursul vieții, de la o vârstă fragedă. Dacă ne putem educa copiii de mici că ei nu sunt mai presus decât nimeni și că fiecare persoană trebuie tratată cu șanse egale, cu siguranță vor deveni adulți toleranți ce vor accepta și se vor îmbogăți de pe urma diversității culturale. Datoria noastră, a cadrelor didactice

este aceea de a le oferi copiilor experiențe de învățare care să-i familiarizeze cu diferite culturi.

BIBLIOGRAFIE

BENNET, C. , I. , *Comprehensive Multicultural Education: Theory and Practice*, Allyn and Bacon, Boston, 1999.
CUCOȘ, C. , *Educația. Dimensiuni culturale și interculturale*, Iași:Editura Polirom, 2000.
NEACȘU, I. , *Empatia și modelarea competențelor*

pentru profesia didactică. Perspectiva psihoeducațională, în D. Potolea, E. Păun, *Pedagogie. Fundamentări teoretice și dimensiuni aplicative*, Iași : Editura Polirom, 2002
NEDELCU, A., *Fundamentele educației interculturale. Diversitate, minorități, echitate*, Iași : Editura Polirom, 2008.
TIEDT, P. , L. ; TIEDT, I. , M. , *Multicultural teaching: A handbook of activities, information, and resources*, ed. a V-a Allyn and Bacon, Boston, M. A. , 1999.

STUDIUL: TRECEREA COPILULUI DE 2 – 3 ANI DIN MEDIUL FAMILIAL, ÎN MEDIUL INSTITUȚIONAL – GRĂDINIȚA

Educatoare CARAIMAN IONELA – LAURA
GPN/Școala Gimnazială „Carmen Sylva”, Horia, județul Neamț

Educația timpurie pornește de la ideea că, la toate vârstele mici, ea constituie baza personalității, iar pentru reușita educațională a copilului este necesar să fie antrenați toți factorii care interacționează, începând cu membrii familiei, personalul din instituțiile de educație și terminând cu comunitatea.

Familia este mediul de inserție a copilului în societate și cultură; ea constituie poarta prin care acesta este introdus în viața socială și în cadrul căreia își va forma personalitatea.

Educația, la vârste timpurii, respectă principiile și valorile general valabile, astfel:

- fiecare copil este unic, cu nevoile lui specifice și particulare;
- fiecare copil va fi luat ca o individualitate și va fi tratat diferit, pentru că nevoile lui sunt importante.

Familia, în primii ani de viață, este foarte importantă pentru copil. Tot universul se rotește în jurul celui mic; fiecare vorbă, fiecare gest reprezintă un moment de bucurie pentru membrii familiei. Copilul experimentează și trebuie să interacționeze cu stimuli

variați, atât pentru dezvoltarea lui fizică, cât și cognitivă, pentru dezvoltarea și exersarea limbajului, precum și pentru dezvoltarea laturii socio – emoționale. În această perioadă importantă a vieții apare simțul sinelui și se construiește, pentru prima dată, identitatea copilului. În această perioadă, își dă seama că el este un eu în interacțiune cu cei din jurul său. Fiecare act de îngrijire este un demers educativ, iar interacțiunea cu cei mari este definitorie. Învățarea copilului mic se realizează prin cunoaștere, prin explorarea mediului înconjurător în situații de joc. Dezvoltarea copilului în familie se impune a fi apreciată prin atmosfera unică în felul ei, a climatului afectiv și educativ pe care acest mediu îl crează.

Familia constituie matricea devenirii ființei umane. Educația timpurie se adresează copiilor ca beneficiari principali, dar și părinților, educatorilor și altor factori implicați, care pot interveni în dezvoltarea copilului la începutul vieții.

Perioada antepreșcolară este foarte importantă atât pentru copil, cât și pentru părinții acestuia. Mulți dintre

părinți, ei înșiși învață pentru prima dată să fie părinți. Uneori, din păcate, nici părinții nu sunt pregătiți pentru această misiune. Pentru trecerea din mediul familial în mediul instituțional, pregătirea ar trebui făcută atât pentru copil, cât și pentru părinții acestuia. Mijloacele de informare, care ar putea fi folosite în acest sens, sunt diverse (cărți, reviste, internet, mass – media), dar pentru mulți copii și părinți această pregătire nu este făcută și trecerea din mediul familial în mediul instituțional este grea, cu multe emoții și necunoscute.

Experiența didactică mă determină să spun că trebuie să luăm în serios acest prim contact al copilului cu grădinița. Pentru copiii care îi trec pragul pentru prima dată, grădinița constituie prima experiență a vieții în societate. Pe parcursul timpului petrecut la grădiniță copilul se rupe de viața și obiceiurile din familie. Cu toate acestea, la trei ani – deși o vârstă fragedă – copilul se integrează bine în grup cu ajutorul educatoarei, care are rolul delicat de a face această trecere mai ușoară.

Dacă vom observa cu atenție, prima zi de grădiniță a copilului abia venit din mediul familial este o adevărată aventură. Tot ce era cunoscut pentru el (locuința, jucăriile, vecinii, bunicii, părinții) a rămas acasă, iar el se trezește brusc într-un mediu nou, înconjurat de adulți necunoscuți, care se străduiesc ca el să se simtă cât mai bine.

Copilul venit pentru prima dată în grădiniță pătrunde într-un nou univers. În sufletul său se stârnește o furtună; deodată el numai este copilul familiei, ci unul dintr-e preșcolarii acelei grupe. De multe ori copilul este derutat, se va simți străin sau singur, își va găsi refugiul lângă educatoarea lui, simțind nevoia să o asemene mamei sau bunicii sale. Educatoarele trebuie să simtă acest moment în care copilul încearcă să se apropie de ea, să îl mângâie pentru a-l liniști și pentru a-l face să capete încredere și siguranță. Când educatoarea este înțelegătoare și atentă, totul se petrece firesc, curiozitatea copilului și nevoia lui de joacă, de cunoaștere va rezolva problema integrării acestuia în colectivul de preșcolari. Foarte important este, în acest moment, rolul familiei. Pentru integrarea copilului într-un mediu instituțional, copilul trebuie să fie pregătit cu mult timp înainte. Familia

trebuie să obișnuiască copilul cu gândul că, deși va merge la grădiniță, el este foarte important pentru întreaga familie. Trebuie să i se explice foarte clar copilului de ce este bine să meargă la grădiniță: pentru a-și face noi prieteni, pentru a cunoaște lucruri noi, pentru a intra într-o lume nouă – lumea copiilor – o lume cu pereții pictați cu personaje din basme și cu mobilier pentru pitici. Micuții trebuie să afle că la grădiniță copiii sunt așteptați de către doamnele educatoare, de la care vor afla o mulțime de lucruri minunate: cântece, dansuri, ghicitori, jocuri, povești și poezii.

Dacă copilul va fi atent pregătit, acomodarea în grădiniță va fi ușoară, fără traume. Este un pas important al integrării sociale, este debutul vieții sale ca și individ independent, iar familia trebuie să știe că, pentru copil, acesta este un prim examen al vieții sale. Acum, părinții vor vedea dacă și-au îndeplinit cu succes rolul, pentru că în acest moment copilul este ceea ce au făcut părinții din el. Abia de aici în continuare va interveni grădinița, apoi școala în formarea lui ca și individ al societății.

Colaborarea familiei cu instituțiile de învățământ este foarte importantă pe tot parcursul școlarității copilului. Legătura trebuie

ținută permanent prin intermediul întâlnirilor periodice: discuții individuale, ședințe și lectorate cu părinții.

Concluzie:

Grădinița, pentru toți copiii care îi trec pragul, constituie prima experiență majoră a vieții, intrarea în societate. Ea constituie locul în care fantezia copilului și toate imboldurile sale naturale sunt stimulate: imboldul de învăța, de a experimenta, nevoia de a se juca. Aici, el este supravegheat și ocrotit, dar într-un mod discret, fiind lăsat să caute, să experimenteze, să acționeze și să afle căi de rezolvare pentru diverse probleme. Aici devine conștient de posibilitățile de care dispune el însuși, devine conștient de autonomia sa. Dându-i copilului suficient timp pentru joc și acordându-i atenție, îl ajutăm să devină încrezător, îl învățăm să devină independent, dar și responsabil, într-un cuvânt – îl învățăm să devină OM!

BIBLIOGRAFIE:

□ ȘCHIOPU, Ursula; Verza, Emil, „*Psihologia vârștelor*”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1981

□***- „*Revista de Pedagogie*”, nr. 1 – 2, 1994

□*** „*Revista de Pedagogie*”, nr. 3 – 4, 2001

□***- „*Curriculum pentru învățământul preșcolar*”, București, 2009

VOCAȚIA PROFESIONALĂ, UN PAS SPRE ANTREPRENORIAL

Profesor Macovei Ionel- Alexandru
Colegiul Tehnic Forestier Piatra Neamț

Să vorbim puțin despre învățământul tehnic...A trecut și trece de vreo 25 de ani prin profunde transformări nu întotdeauna benefice, nu întotdeauna limpezi chiar dacă ne vine greu s-o recunoaștem uneori.

Piața muncii internă caută meseriași (profesioniști) în diverse domenii dar meseriași în fapt și nu doar diplome de calificare iar învățământul tehnic nu reușește întotdeauna să-i formeze sau să-i formeze la nivelul cerut.

Să căutăm explicații și cauze:

"Elevii vin slab pregătiți, n-au motivație, nu s supravegheați de părinți, au anturaje dubioase,etc,etc."

Dar nu formulăm sau nu vrem să formulăm niște întrebări simple :

Distribuție computerizată sau admitere la liceu? Ar trebui să reflectăm mai profund la acest aspect pentru că generează motivația și am evita situații în care un elev cu talent la pictură ajunge la "fabricarea cherestelei", unul

cu înclinații spre mecanică; la "economic" iar altul care vrea silvicultură ajunge la profilul "textile și pielărie".

Unde sunt maiștrii profesioniști (cam aspri uneori) dar care formau meseriași "de primă mână" și erau respectați pentru asta și de comunitate și de școală și de elevi ? Unii s-au pensionat, alții nu mai sunt... iar alții nu mai lucrează (fie nu au dotări, fie nu au bani de materiale sau utilități, fie n-au un mediu (climat) propice. Mai există și câte o excepție care întărește regula!

Parteneriatele dintre școală și agenții economici sunt doar contracte pe hârtie sau pot fi colaborări mai serioase prin care primarii să asigure măcar o parte din logistică și perspective de angajare iar ceilalți să formeze meseriași de calitate, "profesioniști".

Formăm doar forță de muncă sau observăm tinerii mai profund, le monitorizăm aptitudinile iar în funcție de priceperea și experiența noastră îi orientăm spre antreprenoriat?

Ce sfaturi, ce orientari ar putea urma:

- un bun mecanic ar putea deschide un mic service auto

-un pasionat de natură

un apicultor - o afacere în domeniul forestier, agricol, zootehnic, etc

-un pasionat de prelucrarea lemnului- un atelier de tâmplărie sau chiar mai mult

- un pasionat de pescuit- o păstrăvărie sau o altă crescătorie piscicolă.

Ar trebui poate să le spunem tinerilor că asta poate fi doar începutul, că afacerea poate evolua "step by step", că există fonduri europene pe care le-ar putea accesa (depășind obstacole și impedimente birocratice), că pot trăi independenți și pot evolua chiar dacă uneori nu este simplu deloc.

LICEUL TEHNOLOGIC ECONOMIC ADMINISTRATIV PIATRA NEAMȚ - DE LA CAMPANII LA PROIECT EDUCAȚIONAL

Profesor dr. Gianina Buruiană
Liceului Tehnologic Economic Administrativ Piatra Neamț

În perioada 1-19 noiembrie, sub egida Federației Internaționale a Comunităților Educaționale, se desfășoară în fiecare an campania "19 ZILE DE ACTIVISM ÎN SCOPUL PREVENIRII ABUZULUI ȘI VIOLENȚEI ÎMPOTRIVA COPIILOR ȘI TINERILOR". În cadrul acestei campanii, la Liceul Tehnologic Economic Administrativ Piatra Neamț s-au desfășurat o panoplie de activități, în care au fost cooptați toți profesorii școlii, toți elevii, bucurându-ne și de prezența unor personalități aparținând de instituții cu care școala noastră colaborează de mult, în special pe aria extracurriculară. Dintre aceste activități ne vom referi mai departe doar la una din ele, și anume "STOP BULLYING/OPRIȚI AGRESAREA ELEVILOR", derulată în perioada 9.11.2015 – 13.11.2015, tot sub forma unei campanii, dar pe un domeniu mai restrâns, și anume conștientizarea și prevenirea fenomenului bullying/agresarea elevilor. Astfel, orele de dirigenție ale tuturor colegilor diriginți din săptămâna 9.11.2015 –

13.11.2015 au fost alocate acestei activități, asigurându-se participarea tuturor elevilor școlii (aprox. 1200 elevi) și a unui efectiv de 43 diriginți.

Bullying înseamnă folosirea unei forțe superioare pentru a influența sau intimida pe cineva. Este un comportament repetat și intenționat prin care agresorul își persecută, rănește, intimidează victima verbal, relațional și/sau fizic. Comportamentul poate fi învățat în familie sau în alte medii și este favorizat de diferențele sociale, de etnie, religie, gen, comportament, putere, caracteristici fizice etc. Efectele asupra victimei sunt adesea devastatoare din punct de vedere emoțional și comportamental. Fenomenul bullying este întâlnit cel mai frecvent în mediul școlar, în condițiile în care elevii au nevoie să trăiască într-un mediu în care se simt în siguranță și trebuie să învețe să rezolve situațiile dificile într-un mod corect.

În perioada octombrie 2012 - octombrie 2014, Asociația Telefonul Copilului a înregistrat un număr de 2.907 de cazuri de bullying

în România. Conform informațiilor obținute prin intermediul Telefonului Copilului, fenomenul bullying este asociat următoarelor forme:

- bullying fizic - 45.72%
- bullying verbal - 22.86%
- bullying emoțional - 15.24%
- bullying relațional - 14.28%
- bullying online - 1.90%

Printre efectele fenomenului bullying, s-au înregistrat: depresii și tulburări de comportament (33.15%), excludere și dificultate în relaționare (29.78%), gânduri suicidale (15.17%), frică și anxietate (12.92%), criză de identitate (4.49%) și criză de singurătate (4.49%).

La nivel global, în ultimii 2 ani, serviciile Telefonul Copilului de pretutindeni au înregistrat un număr de 251.640 de cazuri de bullying. Mai mult, 9 din 10 cazuri de bullying au avut loc în școală, conform analizei realizată de Child Helpline International, în urma apelurilor efectuate la Telefonul Copilului la nivel global.

Activitatea de la Liceul Tehnologic Economic Administrativ Piatra Neamț a fost concepută sub formă de

prezentare – dezbateri, fenomenul fiind adus în fața publicului de către profesorii Buruiană Gianina și Moscalu Aurora. S-au abordat aspecte precum:

- definirea fenomenului bullying
- identificarea participanților: agresor, victimă, martor
- tipurile de agresare (verbală, socială, fizică) și descrierea lor
- particularitățile agresării informatice (cyberbullying)
- efectele agresării
- modalități de prevenire a agresării
- modalități de reacție în cazul agresării

În tot timpul prezentării elevii au fost provocați să participe la discuție, să-și exprime deschis părerile, să mărturisească dacă au fost victime ale agresării, să arate modul în care au reacționat sau ce au simțit în diferite situații. Li s-au adresat și întrebări de tipul:

- Ce înțelegeți prin agresare?
 - De ce credeți că oamenii agresează?
 - În cine aveți încredere să vă adresați dacă ați fost agresat?
 - Credeți că părinții vă pot ajuta în astfel de situații?
 - Ați fost vreodată martor al unei agresări? Ce ați făcut? Ce ați simțit?
- Participarea elevilor la dezbateri a fost spontană,

sinceră, entuziastă, iar urmărirea prezentării s-a făcut cu multă atenție și implicare.

Ca un ultim feedback din partea elevilor, organizatorii au întrebat pe câțiva dintre ei, ce aspect li s-a părut mai important în prezentare și ce consideră ei că trebuie reținut în urma acestei activități. Dintre răspunsurile elevilor:

- "...nu este bine să agresezi colegii în nici un fel iar atunci când ești agresat să te adresezi unui adult"
- "...este bine să răspunzi cu o glumă atunci când ești agresat"
- "...să cerem ajutor în situația unei agresii"
- "...dacă suntem agreșați într-un mijloc de transport să ne adresăm șoferului deoarece el răspunde de tot ce se întâmplă în acel mijloc de transport"
- "...ne putem adresa și unor instituții când suntem agreșați, cum ar fi Poliția sau Protecția copilului"

Pornind de la succesul acestei campanii de conștientizare și prevenire a fenomenului bullying, desfășurată în săptămâna 9.11.2015 – 13.11.2015, am hotărât și am început demersurile pentru transformarea acestei teme "STOP BULLYING/OPRIȚI AGRESAREA ELEVILOR" – într-un proiect educațional județean, luând ca parteneri:

Inspectoratul Școlar al Județului Neamț, Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului Neamț, Centrul Județean de Resurse și Asistență Educațională Neamț și Biblioteca Județeană G.T. Kirileanu.

Proiectul urmărește ca prin prezentările făcute, prin dezbaterile cu elevii și prin întâlnirile cu diversele personalități ale partenerilor să realizeze o schimbare de atitudine în rândul elevilor, indiferent de poziția în care s-ar afla într-o agresiune. Astfel agresorii vor fi modelați să renunțe la atitudinea lor agresivă iar victimele să nu piardă vremea victimizându-se, ci să ceară ajutor celor abilitați. Un rol important în prevenirea fenomenului bullying îl are și martorul/spectatorul. În funcție de modul în care el reacționează, poate contribui la problemă sau la soluție. Unii spectatori instigă agresorul să abuzeze victima. Majoritatea spectatorilor acceptă în mod pasiv privind și nefăcând nimic. Poate fără să conștientizeze, spectatorii încurajează agresorul să continue, prin simpla prezență și acceptare tacită, de aceea și aici se impune o modificare de conduită în sensul asumării unei reacții care să ducă spre rezolvarea conflictului.

Scopul proiectului este deci, cunoașterea fenomenului de bullying în rândul elevilor, conștientizarea gravității și efectelor acestui fenomen, prevenirea și lupta împotriva bullyingului cu ajutorul tuturor actorilor ce pot contribui în acest context. Rezultatele cantitative care se așteaptă se referă la reducerea numărului de agresări de orice tip în rândul elevilor din cadrul Liceului Tehnologic Economic Administrativ iar rezultatele calitative ar consta în schimbarea de atitudine în rândul elevilor Liceului Tehnologic Economic Administrativ, în sensul acțiunii spre prevenirea fenomenului bullying sau a tratării corespunzătoare atunci când acesta apare, apelând la toți factorii care pot veni în ajutor.

IMPORTANȚA DEZVOLTĂRII GÂNDIRII CRITICE LA ELEVI

Profesor Apetrei Maria-Petronela
Școala Gimnazială Nr.2, Piatra-Neamț

„Arta supremă a profesorului este de a trezi bucuria exprimării creatoare și bucuria cunoașterii, căci scopul educației ar trebui să fie pregătirea unor oameni care să acționeze și să gândească independent și care, în același timp, să vadă în slujirea comunității realizarea supremă a vieții lor.” (Albert Einstein)

În societatea contemporană, descrisă sintetic prin structura societate a cunoașterii și a comunicării, gândirea critică pare să fie o abilitate cheie pentru a asigura succesul integrării individului. Gândirea este o facultate suplimentară a creierului omenesc care reflectă în mod generalizat realitatea obiectivă prin noțiuni, judecăți, teorii. Spre deosebire de senzații și percepții care curg în flux continuu, fiind declanșate de către obiectul simțurilor, gândirea este o strategie, un mod al omului de a se mobiliza și a răspunde atunci când se ivesc probleme acute, complexe, dificile, situații neașteptate, neînțelese, alarmante. Gândirea este „procesul psihic cognitiv suprem care

construiește prin operațiile sale coordonate în acțiuni mintale, informații despre însușirile generale ale claselor de obiecte și fenomene sau despre relațiile dintre ele, sub formă de noțiuni, judecăți sau raționamente”¹. Gândirea reprezintă o succesiune de operații care duc la dezvăluirea unor aspecte importante ale realității și la rezolvarea unor probleme.

Termenul critic se referă, din perspectiva constructivistă, nu la critica ce distruge, ci la critica ce construiește. Etimologia termenului *critic* este aflată în cuvântul grecesc *kritikos* ce are semnificația de *capabil de a alege, de a judeca, de a discerne, decide, separa*. M. Bocoș în lucrarea *Repere metodologice pentru o pedagogie interactivă operațională* vorbește despre spiritul critic ca fiind „un spirit activ, reflexiv și de discernământ și reprezintă actualmente un instrument indispensabil pentru a trece cunoștințele prin filtrul gândirii proprii și pentru a dobândi o cunoaștere științifică, declarativă,

procedurală și condițională strategică”.

Școala contemporană trebuie să aibă drept prioritate sprijinirea demersurilor cognitive, parcurgerea proceselor de învățare și formare prin exersarea spiritului critic. Școala trebuie să acționeze pentru a dezvolta la elevi capacitățile de a pune și analiza problemele, de a formula opinii independente și de a accepta ca ele să fie supuse evaluării, de a construi argumente suficiente care să confere consistență propriilor opinii, de a învăța cum să gândești eficient, evaluând și testând mai multe soluții.

Integrarea activă în societatea dinamică a noului mileniu cere abilitatea de a identifica, a înțelege și realiza conexiuni logice între idei și argumente proprii, de a identifica contextul și implicațiile unui argument sau ale unei idei, de a detecta greșeli de raționament în argumente și prezentări, de a rezolva probleme cu grad sporit de dificultate, de a înțelege relevanța și importanța unor idei, de a construi algoritmi și idei noi pe baza celor

acumulate până la momentul actual, de a distinge între fapte, opinii și judecăți de valoare.

Educația reprezintă o investiție în dezvoltarea omului ca personalitate, contribuind substanțial la integrarea socială, economică, politică, culturală, profesională a acestuia. Calitatea cunoștințelor depinde nu doar de procesul de predare propriu-zis, dar și de capacitățile și aptitudinile elevilor de a forma propria părere asupra lucrurilor, evenimentelor și problemelor studiate, găsirea modalităților de a dezbate soluțiile cu privire la aceste probleme, alegerea rațională a soluțiilor optime și soluționarea propriu-zisă a problemelor.

Este absolut necesar ca elevii să conștientizeze că opinia lor este valoroasă și că reușita nu depinde doar de reproducerea unor informații, ci de înțelegerea acestora, susținerea sau negarea lor, prin argumente valide. Elevul trebuie să exploreze gândurile, ideile, să le reformuleze într-un limbaj propriu, să le introducă într-un dialog cu ceilalți pentru a formula unele teze constructive. În acest sens, trebuie create situații de învățare specifice pentru care se alocă timpul necesar.

Încurajarea elevilor să gândească independent, să

speculeze, să reflecteze asupra unor probleme îi va conduce pe aceștia către o gândire autentică, profundă, eliminându-se

superficialitatea. Trebuie exclus mitul singurului răspuns valabil, adevărat și trebuie, astfel, acceptată diversitatea de opinii și de idei. Elevii devin conștienți că de la ei se așteaptă o varietate de păreri și gânduri.

Promovarea implicării active a elevilor în procesul de învățare devine o prioritate a cadrului didactic. Acceptarea diversității de opinii și de idei, confruntarea acestora generează o activizare a elevilor, deveniți responsabili de afirmațiile emise, conștienți de importanța lor. Crearea unui cadru adecvat în care elevii să se simtă protejați de orice ridiculare îi motivează pe aceștia să se angajeze activ în procesul de gândire. Profesorul nu va tolera ironizarea, batjocura, acțiuni negative care vor inhiba pe copii și astfel pleiada de idei va fi anihilată.

Acordarea respectului față de orice idee sau convingere a elevilor de către profesor îi va determina pe aceștia să arate ei înșiși respect față de propria gândire și față de procesul de învățare în care sunt implicați. Profesorul trebuie să aibă încredere că orice elev, indiferent de nivelul de dezvoltare intelectuală, poate gândi

critic. De aceea, trebuie insuflată elevilor credința în propria lor valoare și demnitate, ca aceștia să aibă curaj să se implice în activități ce solicită gândirea critică.

În viziunea Mușatei Bocoș, un elev are deprinderi de gândire critică atunci când:

- „se implică activ (din punct de vedere intelectual, afectiv-motivațional și psihomotoriu) în procesul de învățare și formare;
- Are o atitudine critică, privește critic elementele de conținut, nu acceptă o aserțiune fără să se întrebe care este valoarea sa, este sceptic;
- Se îndoiește pozitiv de conținuturi, nu acceptă ideile gata făcute fără să îți pună întrebări în legătură cu valoarea lor: esență, mesaj, conținut, origine, fiabilitate, în scopul obținerii de noi argumente.”²

Dezvoltarea gândirii critice la elevi le mărește capacitatea de exprimare orală și scrisă a gândurilor indiferent de context, le facilitează trecerea de la afirmații bazate pe intuiție la afirmații bazate pe logică, contribuie la adoptarea mai multor perspective, la

înțelegerea și analiza acestora, precum și practicarea unei critici constructive. Cu cât mai devreme copiii învață să aplice gândirea critică în aspect practic, cu atât mai devreme vin efectele plauzibile ale formulării ipotezelor în cercetările lor. Elevii învață astfel să accepte incertitudini și să nu ignore opiniile și interpretările altora. Dezvoltarea gândirii critice în școală este o necesitate primordială.

Capacitatea de gândire critică este un scop educativ, școala nu mai poate produce roboți eficienți de executare a sarcinilor, ci este necesar să formeze persoane care gândesc și au capacitatea să gândească critic, creativ și eficient.

Concluzionând, se poate reține că „a gândi critic înseamnă a fi curios, a pune întrebări și a căuta sistematic răspunsuri, a stabili cauze și implicații, a cultiva un scepticism politic, a găsi alternative la atitudini deja fixate, a întreba << ce-ar fi dacă...? >>, a adopta o poziție pe baza argumentelor temeinice și a apăra în mod rațional, a ține seama de argumentele celorlalți și a le analiza logică, a realiza asocieri între ceea ce a fost învățat și propriile experiențe, a le analiza cauzele și efectele (consecințele), a imagina

soluții pentru problemele ridicate.”³

Gândirea critică șlefuește cetățeni pentru o societate deschisă, cetățeni ce trebuie să fie cooperanți, capabili de a conduce, toleranți față de persoanele provenind din cele mai variate medii. Trebuie să fie coordonați de principii, mereu capabili să găsească soluția optimă care se pliază pe realități mereu în schimbare.

Note bibliografice:

¹ COCORDĂ G., R.M. Niculescu, *Psihologie generală pentru liceu*, București: Editura All, 1999;

² BOCOȘ M., *Instruirea interactivă – Repere metodologice pentru o pedagogie interactivă operațională*, Iași: Editura Polirom, 2013;

³ V. Flueraș, *Paideia și gândire critică*, Cluj-Napoca: Editura Casa Cărții de Știință, 2003.

MINUNĂȚII DIN AȚĂ- croșetatul este o artă PROIECT EDUCATIV, pentru o nouă pasiune CROȘETATUL

Profesor Pipă Ana
Liceul Tehnologic “ Gh. Ruset Roznovanu” Roznov

COORDONATOR:

GRUP ȚINTĂ:

Prof. Pipă Ana
Elevii claselor III-VI de la
Liceul Tehnologic “Gh. Ruset
Roznovanu”

Echipa de proiect:

Prof. Topoliceanu Delia

Înv. Jbanca Monica

Înv. Nicorescu Manuela

PERIOADA DE DERULARE:

Noiembrie 2014- iunie 2015

Arta de a folosi ața pentru a realiza diverse obiecte este foarte veche. Cu trecerea timpului a fost diversificată. Noi încercăm să readucem în atenția elevilor tehnica croșetatului. De-a lungul anilor acest meștesug a fost folosit pentru a confecționa atât obiecte decorative cât și obiecte vestimentare. Croșetatul poate fi practicat atât de elevi cât și de părinți, având nevoie doar de imaginație, răbdare, îndemânare, iar noi cu acest proiect, intenționăm să dezvoltăm la elevi, simțul frumosului. Cei interesați să creeze accesorii handmade, vor descoperi în această acțiune un puternic stimulent creativ. Și pentru că am

amintit despre handmade-ul românesc (făcut de mână, manual) reîntoarcerea la original și valoros veți învăța să creați cu propriile mâini și cu propria imaginație obiecte din cele mai diverse, care vor trezi admirația celorlalți.

Conducerea școlii noastre, diriginții, întreg personalul didactic se află într-o continuă căutare de frumos și pentru ca elevii noștri să aibă o atitudine pozitivă față de estetic și frumos, împreună, credem că putem realiza această acțiune de formare a proceperilor și deprinderilor, la elevii participanți la proiect și la toți cei ce doresc să se implice.

Programul are ca scop inițierea în această tehnică la nivelul claselor a III-VI de la Liceul Tehnologic “ Gh. Ruset Roznovanu”.

Scopul proiectului:

- Formarea priceperilor și deprinderilor la cât mai mulți elevi.

- Comportamentul civilizat, în prezentul program, se definește ca o abordare educațională pozitivă și integrată al cărei scop este

de a acționa în vederea asigurării condițiilor de instaurare a unei bune înțelegeri între elevii claselor respective și a unui climat optim de învățare și conviețuire în clasă, pe baza activităților derulate .

- Combaterea dezinteresului față de școală.

- Conștientizarea elevilor cu privire la importanța, complexitatea și funcțiile școlii, la implicațiile și activitățile școlare. Formarea unui comportament responsabil ca elev într-o instituție școlară.

Obiectivele specifice ale proiectului:

1. Cunoașterea unor abilități practice noi, formarea de priceperi și deprinderi;

2. Identificarea elevilor cu astfel de abilități;

3. Formarea deprinderii de a trata cu seriozitate acțiunea, odata începută;

4. Dezvoltarea exigențelor cu privire la ceea ce reprezintă creația;

5. Eliminarea stresului, promovarea originalității și creativității;

6. Colaborarea elevului cu profesorul;

7. Cultivarea spiritului de echipă și competiție;

În urma implementării acestui proiect se are în vedere dezvoltarea la elevi a interesului și a motivației pentru estetic și frumos, pentru punerea în valoare a practicii originale, manuale. Elevii primesc diplome, pliante și participă la diverse activități extrașcolare cum ar fi acțiuni de socializare prin participarea împreună la diverse expoziții sau activități, precum și realizarea unui CD cu aspecte din activitățile desfășurate în proiect.

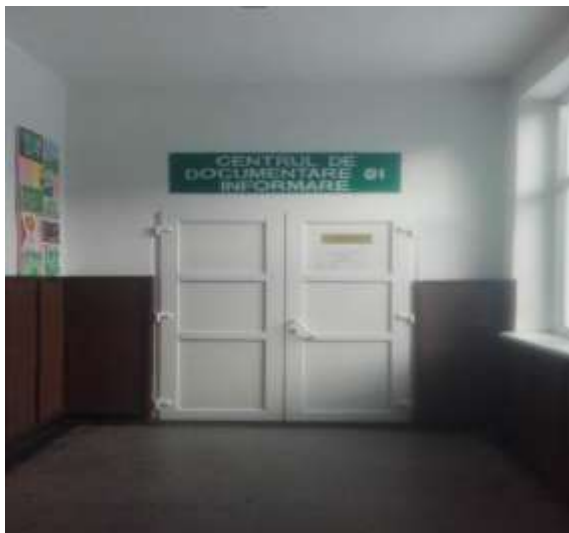
Poze de la diferite activități

FILIALA DIN SĂBĂOANI A C.C.D. NEAMȚ ÎȘI PREZINTĂ CENTRUL DE DOCUMENTARE ȘI INFORMARE

Prof. Liliana Gligor
Profesor înv. primar Stefania Cobzaru

C.D.I. –ul Liceului Teoretic Vasile Alecsandri” Săbăoani a fost înființat în anul 2002 de către Ministerul Educației și Cercetării în colaborare cu Serviciul de Cooperare și Acțiune Culturală din cadrul Ambasadei Franței la București prin proiectul ”Educația pentru informație în mediul rural defavorizat”.

Centrul de documentare și informare (CDI) este un spațiu de formare a elevilor în domeniul utilizării informației, îndeosebi a celei pe care se bazează achiziția cunoștințelor școlare și, în același timp, este cadrul primitor pentru fiecare elev, răspunzând nevoii de

cunoaștere și curiozității acestuia. Acest centru de resurse este pentru elev imaginea structurilor pe care el le va frecventa mai târziu, ca adult: biblioteca universitară, centre de documentare specializate, biblioteca / medioteca municipală, județeană s.a. .

CDI oferă elevului ocazia de a cunoaște acest tip de structură, de a învăța să se servească de ea și să participe, prin intermediul ei, la o veritabilă activitate culturală și științifică. CDI oferă posibilitatea profesorilor să desfășoare cu elevii activități diverse și atractive într-un spațiu neconvențional,

unde pot beneficia de mijloace variate de instruire. El pune, prin intermediul profesorului documentarist și al bibliotecarului, la dispoziția elevilor și a profesorilor toate informațiile necesare desfășurării activității școlare sau pentru lărgirea orizontului cultural al elevilor. CDI deservește întreaga

comunitate educativă a unității de învățământ și este parte integrantă a instituției. Este centrul cu resurse de informare pluridisciplinare, multimedia, multisuport. El pune la dispoziția elevilor, profesorilor, a întregii comunități toate informațiile necesare desfășurării activității școlare sau pentru lărgirea orizontului cultural al individului. Furnizează documentele necesare informării școlare și profesionale a elevilor în vederea integrării lor socio-profesionale.

Situat în inima instituției școlare, CDI concentrează în același spațiu un fond documentar de actualitate, pluridisciplinar și multisuport, adaptat nevoilor utilizatorilor și specificului școlii, mijloacele de documentare și informare, aparatura și echipamentele care să permită exploatarea eficientă a fondului documentar. Ocupă o suprafață totală de 141,81 m², și cuprinde spații delimitate pentru: primire, lucrări documentare, pentru presă, spațiu dedicat lucrărilor de ficțiune, spațiu de afișaj și expoziții, spațiu

consacrat orientării școlare și profesionale, spațiu de documentare pedagogică, spațiul audiovizualului, spațiul informatic. Un fond de carte de 5987 de volume se bucură de un număr de 747 de cititori din rândurile elevilor, dar și de 51 de cititori adulți. Colecțiile de publicații constituie fonduri pentru împrumuturi la

domiciliu, dar și consultări în regim de sală de lectură. Completarea fondului de publicații se realizează sistematic prin achiziții de la unități specializate, abonamente, donații, proiecte. În anul 2015 s-a reușit dotarea cu 1000 de volume literare ale scriitorilor români prin proiectul "Books for Youth" al Fundației "Mereu Aproape".

La începutul fiecărui an școlar se derulează ședințele de inițiere în cercetarea documentară pentru clasele începătoare:

clasele pregătitoare, clasele I, clasele a V-a și a IX-a. Pe parcursul anului la CDI au loc tot felul de activități formale, nonformale, informale, care contribuie la dezvoltarea armonioasă a personalității elevilor: expoziții, colocvii, concursuri, ateliere de creație, întâlniri cu scriitori, artiști, sesiuni de comunicări, lecții deschise, prezentări, cluburi și cercuri tematice, redactarea de reviste școlare, animații, lectură

Prin paleta de acțiuni pe care o propune beneficiarilor (preșcolari, elevi, cadre didactice, părinți, membri ai comunității), CDI reușește să formeze și să dezvolte o cultură informațională, să asigure egalitate de șanse în ceea ce privește accesul la informație și documentație actuală al elevilor proveniți din medii culturale, economice și sociale diferite prin activități formale, nonformale și informale, să dezvolte competențele elevilor în domeniul infodocumentar, să promoveze inovația didactică, să încurajeze participarea la dezvoltarea competențelor-cheie ale elevilor, accesul la dezvoltarea și implementarea unei politici documentare locale, susține implementarea politicilor educaționale pe niveluri de studii, profiluri, specializări și contribuie la realizarea obiectivelor prevăzute în

procesul de reformă a învățământului. CDI asigură: facilitarea învățării prin inițierea elevilor în tehnicile de cercetare documentară; incitarea la inovație pedagogică și stimulare intelectuală; este spațiul în care are loc egalizarea șanselor pentru grupurile dezavantajate (program de remediere școlară, consilierea copiilor cu CES, implicarea părinților și comunității în viața școlii prin activități de formare și parteneriat); reunește actorii implicați în educație; sprijină și stimulează derularea parteneriatelor și proiectelor educative, a activităților extracurriculare; sprijină și dezvoltă formarea deprinderilor de lectură. CDI reprezintă un spațiu specific realizării unor activități extrașcolare (dezbateri, cluburi de lectură, redacții), în realizarea și derularea unor proiecte educaționale (interne/externe).

Programul de activități cuprinde proiecte disciplinare și interdisciplinare, în colaborare cu echipa pedagogică: proiecte de lectură (viața și opera scriitorilor români și străini); studii de caz ; proiecte de lectură, orientare și consiliere educațională și vocațională, în colaborare cu echipa pedagogică și cu psihologul școlar: managementul stresului și al situațiilor conflictuale; stilul de viață și planificarea carierei; comunicarea asertivă; instrumente de marketing sau promovare personală: CV-ul, portofoliul și scrisoarea de intenție; modalități de explorare a ofertelor educaționale și profesionale; implicare comunitară, etc. Activități vizând orientarea școlară și profesională a elevilor, integrarea noilor tehnologii ale informării și comunicării în practicile pedagogice, împreună cu echipa pedagogică, coordonarea și desfășurarea activităților privind pregătirea susținerii atestatorilor profesionale în special pentru limba engleză de către profesorii de limbi străine, animații-lectură: descoperirea cărții și a elementelor sale componente (dicționare, enciclopedii, atlase, lucrări cu caracter științific), animații audio-video: literatură și cinematografie, vizionarea ecranizărilor operelor literare

din programa școlară la limba și literatura română și limbile străine, animații legate de mass-media: realizarea de proiectii ale proiectelor școlare, ale studiilor de caz, atestatorilor profesionale.

CDI găzduiește expoziții cu lucrările elevilor: felicitări de Crăciun și de Paști; măștișoare; machete din materiale reciclabile; expoziții de carte (LONGMAN, UNISCAN) ; expoziții tematice, Se organizează vizite și întâlniri tematice : scriitori, editori, actori, jurnaliști, personalități locale, regionale, naționale, activități prilejuite de diverse evenimente : Ziua Francofoniei, Sărbătoarea Bilingvismului, ateliere de creație.

Referitor la comunicarea-gestionarea resurselor, CDI va asigura colectarea, prelucrarea și difuzarea de informații necesare utilizatorilor din interiorul și din exteriorul unității de învățământ, participarea la promovarea imaginii unității de învățământ în comunitatea educațională și cea locală, corespondența cu caracter profesional, gestionarea spațiului, a bunurilor materiale și a fondului documentar, multimedia, gestionarea formării profesionale prin colaborarea și sub îndrumarea Casei Corpului Didactic Neamț.

DRAGI CITITORI,

Următorul număr al revistei **ȘCOALA MODERNĂ** va apărea în luna martie 2016.

Revista poate cuprinde lucrări din diferite domenii, cum ar fi: **management educațional; metodologii instructiv-educative; parteneriate și proiecte; alternative educaționale; școală, cultură și tradiție; sprijin, suport și asistență educațională și psihologică; cercetări, studii etc.**

Materialele vor fi trimise până la data de 20 martie 2016, pe adresa alfa.ccdnt@gmail.com

Cerințe de tehnoredactare:

- ✍ Se trimit doar documente WORD, de maximum 3 pagini, denumite cu titlul lucrării;
- ✍ Font Arial nr. 12
- ✍ Spațierea paragrafelor va fi de 1.0 rânduri
- ✍ Textul trebuie să fie redactat obligatoriu cu diacritice și să conțină la final numele și titlul didactic al autorului, școala și localitatea la care predă acesta
- ✍ În cazul în care au fost folosite surse bibliografice, în mod obligatoriu acestea trebuie precizate la finalul materialului

Responsabilitatea pentru conținutul materialelor publicate revine exclusiv autorilor.

**Publicație trimestrială editată de
Casa Corpului Didactic Neamț**

Număr realizat de:

Ana Macovei bibliotecar C.C.D. Neamț

Mioara Roșu – profesor-metodist al C.C.D. Neamț

Carmen- Ionela Muraru - profesor-metodist al C.C.D. Neamț

Dorin Davideanu – informatician C.C.D. Neamț

**Adresa redacției:
Piatra-Neamț, str. Petru Rareș, nr. 24
tel./fax: 0233223885
E-mail: alfa.ccdnt@gmail.com**

SCOALA MODERNA - publicatie trimestriala editata de C. C. D. Neamt
Director: Florentina Vasiliu-Moise
florentina.vasiliu.moise.ccdnt@gmail.co

Colectivul de redactie:

director prof. Florentina Vasiliu Moise- florentina.vasiliu.moise.ccdnt@gmail.com
prof. metodist Elena-Roxana Irina- roxana.irina.ccdnt@gmail.com
prof. metodist Lacramioara Tinca - lacramioara.tinca.ccdnt@gmail.com
prof. metodist Gabriela Livia Curpanaru - gabriela.curpanaru.ccdnt@gmail.com
prof. metodist Carmen Muraru - carmen.muraru.ccdnt@gmail.com
prof. metodist Mioara Rosu- mioara.rosu.ccdnt@gmail.com
prof. metodist Niculina Nita- niculina.nita.ccdnt@gmail.com
bibliotecar Ana Macovei - ana.macovei.ccdnt@gmail.com
informatician Dorin Davideanu dorin.dayideanu.ccdnt@gmail.com

Adresa redactiei: Piatra-Neamt, str. Petru Rares, nr. 24, tel. 0233-223885

E-mail: alfa.ccdnt@gmail.com

ISSN 2069 -4504

**Responsabilitatea pentru coninutul materialelor publicate
revine exclusiv autorilor.**